

7

"ไว้ชีวิตด้วย! องค์ชายรองทรงไว้ชีวิตด้วยเถิด หม่อมฉันมิบังอาจอีกแล้ว เพคะ!"

เสียงกรี๊ดร้องขอชีวิตดังโหยหวนแว่วมาจากตำหนักบรรทมหลังหนึ่งที่มีสัญลักษณ์รูปกิเลนแกะสลักไว้บนประตูไม้

ไม่นานนักก็แลเห็นนางกำนัลอาภรณ์หลุดลุ่ยผู้หนึ่งถูกขันทีหลายคนลากตัวออกมาจากข้างใน ใบหน้าขาวซีดเปราะเปื้อนไปด้วยคราบน้ำตา ปากส่งเสียงร้องให้อ่อนวอนขอชีวิตไม่หยุด

"ลากตัวนางออกไปสังหารเสีย! ข้าไม่อยากเห็นหน้าหญิงผู้นี้อีกต่อไป!" เสียงคำรามโกรธเกรี้ยวน่าตกใจดังมาจากด้านใน ตามด้วยเสียงข้าวของตกกระทบพื้นแตกกระแตกหนึ่ง

หลังจากร่างหนึ่งซึ่งซ่อนตัวอยู่หลังสวนหินเห็นเหตุการณ์ทั้งหมดนี้กับตาก็หวาดกลัวจนกลืนน้ำลายอีกหนึ่ง สายตามองตามพี่สาวนางกำนัล

คนนั้นซึ่งแม้จะถูกกุมตัวห่างออกไประยะหนึ่งแล้ว ทูก็ยังคงได้ยินเสียงร้องไห้อ่อนนวลด้วยความสิ้นหวังของนางอยู่ แม้นในใจจะนึกหวาดกลัวยิ่ง ทว่ายังคงยากจะสะกดความอยากรู้อยากเห็นเอาไว้ได้ จึงฉวยจังหวะที่คนเหล่านั้นไปไกลแล้วอย่างเท่าก้าวเล็กๆ เดินไปยังประตูไม้สองบานนั้นที่แง้มเปิดอยู่อย่างเงียบกริบ

นางหลบอยู่ข้างประตู ชะโงกศีรษะมองเข้าไปด้านในอย่างระแวดระวัง ยังมีได้เห็นชัดเจนเลยว่าผู้ที่ส่งเสียงหวาดเมื่อครู่นี้เป็นใคร ชั่วชีวิตใจถัดมาก็รู้สึกหัวหมุนตาลาย ขณะที่ยังไม่ทันตั้งตัวติด ร่างน้อยๆ ก็ถูกกระชากเข้าไปในห้องอย่างแรง ครั้นนางตั้งสติได้ถึงรู้ว่าถูกตรึงอยู่บนพื้น และมีฝ่ามือใหญ่คูหนึ่งกำอยู่รอบคอ

ดวงตาคู่โตฉายแววตื่นกลัวเลื้อยขึ้นไป มองสบนัยน์ตาสีดำคูหนึ่ง ที่แดงเรื่อแลดูกระหายเลือดดุจสัตว์ป่าก็ไม่ปาน

"เจ้าเป็นใคร เหตุใดมาทำลับๆ ล่อๆ อยู่หน้าประตูห้องข้า" ใบหน้าหล่อเหลาของเด็กหนุ่มแดงชานไม่ปกติ ปากแฉะออกเป็นรอยยิ้มชวนให้ขนลุกชันอย่างน่าประหลาด ฝ่ามือทั้งคู่ออกแรงบีบน้อยๆ สีหน้าพึงใจเมื่อแลเห็นใบหน้าเหยเกแดงก่ำของดรุณีน้อย

"...ปล่อย...ข้า...นะ..." นางตกใจจนใช้สองมือตีฝ่ามือคูที่หมายจะเอาชีวิตตนไม่หยุด เท่าเล็กๆ ทั้งคู่เตะถีบเป็นพัลวัน ขณะที่ในใจเอาแต่ร้องเรียกท่านพ่อท่านแม่ให้เร่งมาช่วยนางโดยไว

"ยังไม่รีบพุดอีก!" ดวงตาสีดำของหนุ่มน้อยเปล่งประกายดุจัน ไรซึ่งความเมตตาปราณีแม้แต่นิด เขาแลเห็นบนดวงหน้าเล็กๆ ทูรันทูรายแอบแฝงด้วยความสวยงามเหลือมซ่อนอยู่ ฝ่ามือทั้งคู่ออกแรงบีบเพิ่มอีกครา ดรุณีน้อย

หน้าเขี้ยวคล้ำ สองตาเหลือกลาน จวนเจียนสิ้นชีพอยู่ในกำมือของเขาอยู่
รอมร่อแล้ว...

"องค์ชายรอง โปรดทรงหยุดมือด้วย!"

ร่างร่างหนึ่งยื่นมือเข้าช่วยได้ทันกาลชนิดเส้นยาแดงผ่าแปด ฟาดฝ่ามือ
กระแทกหัวไหล่ของหนุ่มน้อยให้คลายมือออก จากนั้นก็ไม่รอช้ารีบดึง
ครุณีน้อยมาไว้ด้านหลังตัวเอง

"หลี่ฮ้วน เจ้ากล้าดีอย่างไรถึงได้ลงมือกับข้า!" หนุ่มน้อยรูปงามยืน
โงนเงนคล้ายทรงตัวไม่อยู่ ดวงตาสีดำแดงเรื่อเบิกกว้าง ถลึงมองไปที่
องค์รักษ์ประจำกายอย่างดุตัน

"องค์ชายรองทรงประทานอภัยด้วย โปรดทอดพระเนตรให้ชัดเจน นาง
เป็นเพียงเด็กน้อยคนหนึ่ง หาใช่นางกำนัลคนเมื่อครุ่นี่ที่มีเจตนาไม่บริสุทธิ์
พะยะค่ะ"

หลี่ฮ้วนรู้ดีแก่ใจว่าหากมิใช่ขณะนี้นายเหนือหัวกำลังไขขึ้นสูง อีกทั้ง
ถูกนางกำนัลที่ต้องโทษประหารเมื่อครุ่นี่วางยาสลบจนสติมึนงงสับสน เขา
ไม่มีทางช่วยชีวิตคนจากเงื้อมมืออีกฝ่ายได้เป็นอันขาด พอทวนนึกถึง
เหตุการณ์น่าใจหายใจว่าเมื่อครุ่นี่ยังคงทำให้เขาหลังเห็งอากาพไม่หยุด
ครั้นแลเห็นร่างเล็ก ๆ ที่สิ้นเทิ้มของเด็กหญิงตัวน้อยด้านหลังก็ลอบนึกยินดี
ในใจที่ตนเองยื่นมือเข้าช่วยเหลือนางไว้ได้ทันท่วงที

"กล้าบุกรุกวังกิเลนเขี้ยวโดยมิได้รับอนุญาตจากข้า ข้ายังด้อม ๆ มอง ๆ
อยู่หน้าประตูตำหนักบรรทมข้าอีก ไม่ว่าผู้ใดล้วนสมควรตายทั้งสิ้น!"

ประกายอำมหิตในดวงตาสีดำของหนุ่มน้อยรูปงามหาได้ลดน้อยถอยลง
ขณะประคองสติที่พัวเลือนไว้จ้องเขม็งไปยังครุณีน้อยซึ่งถูกหลี่ฮ้วนดึงตัว

ไปไว้ข้างหลังอย่างไม่ยอมปล่อยให้หลุดรอดไปได้ง่าย ๆ ประหนึ่งพยัคฆ์ร้าย
พบเหยื่อก็ไม่ปาน

เด็กน้อยชักมือออกจากมือของหลีส่วนแล้วหมุนกายวิ่งออกไปด้วยความหวาดผวา ร่างร่างหนึ่งไล่กวัดตามมาด้านหลังอย่างมียอมราชข้อ

"องค์ชายรอง!" หลีส่วนหน้าซีด รีบไล่ตามไป

หนุ่มน้อยรูปงามคาดไม่ถึงว่าดรุณีน้อยจะรู้วรุทธ์และวิ่งได้เร็วเอาการ่างเล็ก ๆ จวนวิ่งหนีออกจากวงกิโลเลนเขียวได้อยู่รอมร่อแล้ว เขาจึงกางฝ่ามือเป็นกรงเล็บหมายตะครุบไปที่ด้านหลังของนาง...

"ท่านพ่อ ท่านแม่!" สีหน้าของเด็กน้อยที่หวาดกลัวในตอนแรก เมื่อแลเห็นบิดามารดาก็โผล่เข้าไปหาอย่างขวัญหน้าดีฝ่อ กอดคอมารดาตนไว้แน่น ไม่กล้าหันหน้าไปมอง

"เข้าหลิน เจ้าทำอันใดอยู่" พระอัศวมเหสีมองดูสีหน้าที่เปี่ยมไปด้วยความอ้ำหิตของโอรสองค์รองอย่างตกตะลึง

"ซานหู เจ้าเป็นอะไรไป เหตุใดเอาแต่ร้องไห้ตัวสั่นไม่หยุดเลย ตายจริง...เกิดอะไรขึ้นกับคอของเจ้า"

ฮูหยินเผยมองดูรอยนิ้วรอบลำคอของบุตรสาวอย่างปวดใจ ครั้นทุกคนแลเห็นก็หน้าเปลี่ยนสีไปถนัดตา และมองไปยังหนุ่มน้อยรูปงามที่ยืนอยู่ด้านข้างเป็นตาเดียวกัน

ทุกคนยังมีทันได้ชักใช้ไล่เสียง ดวงตาสีดำของเขาก็ปิดลง ก่อนที่ร่างสูงเพรียวจะล้มหายไปด้านหลัง โดยมีหลีส่วนซึ่งไล่ตามมารับตัวเอาไว้ในอ้อมแขนได้พอดี

ปีนั้นองค์ชายรอง...ฉิเข้าหลินสืบสี่พรรษา ส่วนเผยซานหูอายุหกปี

วันนี้สายลมสดชื่น แสงแดดอบอุ่น ผายซานหู่ซึ่งตกใจเสียขวัญกลับมาจากวังหลวงก็ล้มป่วยหนักและฟื้นตัวจนหายเป็นปกติในที่สุดก็เริ่มลุกขึ้นมากระโดดโลดเต้น ตั้งใจจะไปนั่งชิงช้าในลานเล็ก

ครั้นพอนางวิ่งไปที่ลานเล็กอย่างรำเริงกลับแลเห็นร่างสูงเพรียวในเสื้อคลุมผ้าแพรตัวนสีน้ำเงิน คาดสายรัดเอวหยกยื่นหันหลังให้ แผ่นหลังของร่างซึ่งยืนอยู่ข้างชิงช้านั้นแปลกตายิ่งนัก พาให้ผายซานหู่หยุดฝีเท้าลงและในขณะที่เดียวกันนั่นเอง คนผู้นั้นสังเกตเห็นนางแล้ว ยามที่เขามนุ่กายมาอย่างเงื่องช้า ผายซานหู่ก็หน้าซีดเผือดและสะดุ้งเฮือกด้วยความตกใจกลัวไปในทันทีทันใด

นั่นเป็นดวงหน้าหล่อเหลาอย่างไม่มีผู้ใดเทียบเทียมได้ และรูปร่างที่สุดเท่าที่นางเคยพบมา ทว่าเป็นใบหน้าที่ทำให้นางหวาดกลัวมากที่สุดอีกเช่นกัน

ผายซานหู่ถอยหลังหนึ่งก้าวด้วยความกลัวพลางจับที่คอตนเองโดยไม่รู้ตัว กว่รอยขำบนลำคอจะจางหายไปเป็นเวลาหลายวันเลยทีเดียว นางมีอาการสับสนความประหลาดประหลาดในตอนที่ตนเองเกือบต้องสิ้นใจอยู่ในกำมือของเขา

"ได้ยินว่าวันนั้นที่เจ้ากลับออกจากวังก็ป่วยหนัก เด็กหนอเด็ก อะไรจะขวัญอ่อนปานนั้น" มุมปากของหนุ่มน้อยหยักยิ้มเยาะหยัน สองมือกอดอกดวงตาสีดำขำเลื่องมองนางด้วยสายตาเหยียดๆ "เจ้าช่างร้ายกาจเสียจริงสามารถทำให้เสด็จพ่อกริ้วข้าเป็นการใหญ่ รับสั่งให้มาขอโทษเจ้าด้วยตัวเองและทำความคุ้นเคยกับเจ้าไปด้วยเลย...ซานหู่ญาติผู้น้องคนเล็กของข้า"

หลังจากพระบิดาทราบเรื่องที่เขาวาดหวิดจะสังหารนางตายก็บันดาล

โทสะเป็นพี่น้องไฟ ส่วนพระมารดาไม่โหดเสียจนกล่าวว่ามีอาจสู้นักครอบครัวของท่านบ้างได้ ทั้งสองไม่นำพาว่าเขาเองก็เป็นเหยื่อที่โดนคนอื่นเล่นงานเหมือนกัน บีบบังคับให้เขาต้องมาที่คฤหาสน์เผยแพร่ เพื่ออธิบายต่อครอบครัวท่านบ้างให้กระจ่างและขอขมาลาโทษ อีกทั้งทำความรู้จักกับลูกพี่ลูกน้องคนเล็กที่เกือบต้องจบชีวิตในมือเขาด้วย

กับญาติพี่น้องคนเล็กผู้นี้ ในห้วงความทรงจำเขามีเพียงภาพนางยังหัดเดินเตาะเตาะในวัยสองขวบ ไม่ได้พบกันหลายปีไม่รู้ว่าเจริญวัยขึ้นแล้วจะหน้าตาสะสวยน่ารักน่าเอ็นดูอยู่เหมือนกัน โดยเฉพาะดวงตากลมโตลูกใสคู่นั้น มองปราดเดียวก็รู้ว่าเป็นเด็กฉลาดแสนรู้คนหนึ่ง

"โฉนไม่กล่าวทักทายเล่า แม้ข้ากับเจ้าเป็นลูกพี่ลูกน้องกัน ทว่าเชื้อพระวงศ์กับสามัญชนไม่เสมอกัน เจ้ายังคงต้องเรียกข้าว่าองค์ชายรองเข้าใจแล้วหรือไม่" ฉิเซ่าหลินเอ่ยย้ากับนางถึงศักดิ์ฐานะที่แตกต่างกันระหว่างคนทั้งสองด้วยน้ำเสียงแฝงการตักเตือนเอาไว้

"อะ...องค์ชายรอง" เผยซานหูเอ่ยเรียกอย่างตลกประหม่า ดวงตากลมโตกลอกหลุกหลิกไปมามองหาช่องทางหลบหนี

"ซานหู ร่างกายเจ้าดีขึ้นบ้างแล้วใช่หรือไม่ พวกเราออกไปเล่นด้วยกันนะ"

ร่างเล็ก ๆ ร่างหนึ่งย่างเท้าผ่านประตูวงเดือนเข้ามาอย่างร่าเริง ยามที่มองเห็นว่ามีหนุ่มน้อยที่นางไม่เคยเห็นหน้าค่าตาอีกผู้หนึ่งในลานเล็กก็ชะงักฝีเท้ากะทันหัน ใบหน้าหล่อเหลาหากแต่แฝงความร้ายกาจอยู่ในทีทำให้เขาเป็นที่จดจำได้ติดตา ขณะที่สีหน้าแลดูเย็นชาชวนให้ใจสั่นสะท้าน

"มีสหายมาหาเจ้าแล้วน้องเล็ก วันหลังพวกเราคงได้พบหน้ากันบ่อย ๆ"

หวังว่าคราวหน้าที่เจอข้าจะไม่ตัวสั้นอีกแล้วนะ" ฉิเซ่าหลินชำเลื่องมองท่าทางกลัวเกรงของนางแวนหนึ่งอย่างขั่นๆ และยังปรายตามองร่างเล็กที่ยืนริรออยู่ข้างประตูวงเดือนไม่กล้าเข้ามาแวนหนึ่ง ก่อนที่ร่างสูงเพรียวจะหมุนกายจากไป

"ซานหู คนผู้นั้นเป็นใครกัน รูปร่างมเสียดยิ่งกว่าผีที่หัวอีก แต่ดูท่าทางน่ากลัวจังเลย" หลัวไฉ่หนีเฉยตามด้วยความอยากรู้อยากเห็น ครั้นแลเห็นชัดว่าใบหน้าสหายรักขาวเผือด ท่าทางอยากจจะร้องไห้ ก็ร้องอุทานเสียงหลง "ซานหู! เจ้าเป็นอะไรไป"

"ไฉ่หนี คนผู้นั้นก็คือองค์ชายรอง แล้วก็ป็นญาติผู้พี่คนรองของข้าด้วย เขาบอกว่าวันหลังจะมาที่คฤหาสน์บ่อยๆ จะทำอะไรกันดี" เผยซานหูพูดสะอึกสะอื้นด้วยความกลัว

เพียงทวนนี้ถึงคราก่อนที่เข้าวังไปแล้วเกือบต้องตายในน้ำมือเขา และท่าทางที่ดูร้ายหมายจะเอาชีวิตนางในตอนนั้นก็ทำให้นางไม่อาจไม่รู้สึกลัวหวาดกลัวได้

หลัวไฉ่ก็ลืมน้ำลายอีกหนึ่งด้วยความกลัวอย่างไม่รู้ตัว และเริ่มใคร่ครวญว่าวันหน้าจะมาที่นี้ให้น้อยลงแล้ว "ซานหู ไม่ต้องกลัว อย่างมากวันหลังพอรู้ว่าเขาจะมา เจ้าก็หนีไปหาข้า เท่านั้นไม่ต้องพบกับเขาแล้วมิใช่หรือ" นางคิดวิธีดี ๆ นี้ขึ้นมาได้

เผยซานหูฟังแล้วก็เห็นว่าวิธีการนี้ไม่เลว จึงระบายลมหายใจโล่งอกไม่นึกกลัวขนาดนั้นอีกสืบไป

"คุณหนูสามเจ้าคะ นายท่านกับสุหยินเชิญท่านไปที่ห้องโถงใหญ่ องค์ชายรองกำลังจะเสด็จกลับแล้ว อยากพบหน้าท่านอีกสักครั้งหนึ่งเจ้าคะ"

สาวใช้นางหนึ่งก้าวผ่านประตูวงเดือนเข้ามายืนเบื้องหน้าผေးซานหู
ยอบกายให้พลางบอกกล่าว

"แง...ข้าไม่ยอมไป!" ผေးซานหูได้ยินก็ลั่นน้ำตาไว้ไม่อยู่อีก ส่งเสียง
ร้องให้พุ่มพ่ายด้วยความกลัวออกมา

"คุณหนูสาม ท่านอย่าร้องไห้สิ! เกิดเรื่องใดขึ้นเจ้าคะ" สาวใช้ตกใจ
จนทำอะไรไม่ถูก รีบย่อตัวลงกล่าวปลอบนาง

"ซานหูอย่าร้องไห้ล่ะ!"

ยามบ่ายของวันนี้ การมาเยือนอย่างกะทันหันของฉีเซ่าหลินมีแต่จะ
บันดาลให้ความหวาดกลัวที่ผေးซานหูมีต่อเขาเพิ่มขึ้น หาได้ลดน้อยลงแต่
ประการใด

บนถนนสายหลัก ผู้คนคลาคล่ำสัญจรไปมากันขวักไขว่ หนุ่มน้อย
รูปร่างสวมเสื้อคลุมยาวสีน้ำเงินเอามือโพล่หลังเดินอย่างสบายอกสบายใจ
ขณะที่เหลือส่วนของครีษประจักษ์กายด้านหลังคอยยกแขนกันผู้คนที่เกือบจะ
เดินเข้ามาใกล้ตัวนายเหนือหัวของตนออกไปได้ทันที่อยู่ที่อยู่ตลอด

ฉีเซ่าหลินยกมุมปากขึ้นยิ้มพราย ข้าเลื่องมองกล่องอาหารที่เหลือส่วน
ถืออยู่ในมือ ในนั้นคือขนมหวานนานาชนิดที่พระมารดารับสั่งให้ทาง
ห้องเครื่องรีบทำออกมาแต่เช้าตรู่ แล้วให้เขาเอาไปส่งที่คฤหาสน์ผေးด้วย
ตนเองโดยเฉพาะ เห็นได้ชัดว่าต้องการให้เขาไปมาหาสู่บ่อยๆ เพื่อเชื่อม
ไมตรีระหว่างสองตระกูล

"เหลือส่วน เจ้าว่าหนนี้เด็กซานหูคนนั้นเจอข้าแล้วจะยังสิ้นไม่หยุดอีก
หรือไม่"

พอทวนคิดถึงคราก่อนตอนไปเยี่ยมเยียนที่คฤหาสน์เมย์ ก่อนกลับเขา ยืนกรานอยากพบหน้าซานหูกอีกครั้ง สาวใช้รีบเร่งกลับมารายงานว่าอยู่ดี ๆ ซานหูกก็ร้องไห้ยกใหญ่ เป็นตายร้ายดีอย่างไรก็ไม่ยอมออกมาส่งแขก ด้วยเหตุนี้เขาจึงทำใจดีเป็นพิเศษไปหานางเองถึงที่เรือนปะการังอีก และทำให้นางตกใจร้องไห้จนเป็นลมอยู่ในอ้อมแขนมารดานางได้เป็นผลสำเร็จในประเดี่ยวนั้น...รอยยิ้มเจ้าเล่ห์ที่มุมปากเขาอดขยายกว้างขึ้นอย่างช่วยไม่ได้

"องค์ชาย ทรงอย่าทำให้ซานหูกใจอีกเลยพะยะคะ นางเป็นเพียงเด็กน้อยคนหนึ่งเท่านั้น" หลี่ฮ้วนรู้ซึ่งถึงความคิดร้ายกาจของเจ้านายตนดี

"เป็นเพียงเด็กน้อยคนหนึ่ง ก็สามารถทำให้เสด็จพ่อกริ้วเป็นพินเป็นไฟใส่ข้า แล้วข้าโตมาจากปานนี้ เป็นครั้งแรกที่ถูกเสด็จแม่ตำหนิรุนแรงขนาดนี้" เพียงคิดถึงตรงนี้ ไฟโทสะตรงกลางอกเขาก็ยากจะดับมอดลงได้

"จะตรัสอย่างไรซานหูกก็เป็นญาติพี่น้องของฝ่าบาทนะพะยะคะ" หลี่ฮ้วนเตือนสตินายเหนือหัวว่าจะเล่นงานผู้อื่นก็อย่าทำจนเกินควร

"หากมิใช่นางเป็นญาติพี่น้องของข้า เจ้านึกว่าข้าจะแค่นี้ให้ตกใจแล้วปล่อยนางไปง่ายดายเพียงนี้รึ" หากมิใช่นางเป็นบุตรสาวของท่านป้าชิง เขาคงไม่เพียงแค่นี้ให้นางร้องไห้เท่านั้นเป็นอันขาด ดวงตาสีดำที่ล่องอย่างเข็มเกรียม

คำกล่าวนี้ขององค์ชายเป็นการพูดดำให้เป็นขาวแท้ๆ ไม่คิดแม้สักนิดว่าตนเองเป็นฝ่ายผิดอยู่ก่อน หลี่ฮ้วนอดไม่ได้ที่จะแอบหลั่งน้ำตาอยู่ในใจด้วยความสงสารเผยซานหูก

"เอ๊ะ! นั่นมิใช่ซานหูกหรือหรือ" หลี่ฮ้วนแลเห็นเผยซานหูกยิ้มหวานหยดย้อยน่ารัก กำลังเลียถึงหู* ที่ถืออยู่ในมือไม้หนึ่งอย่างเบิกบานใจตรง

* ดั่งหู เป็นชื่อขนมหวานเคลือบน้ำตาลชนิดหนึ่ง ใช้ผลไม้ เช่น สตรอเบอร์รี่ พุดราจิน ฯลฯ เสียบไม้ไฟเป็นไม้เหมือนลูกชิ้นแล้วจุ่มลงในน้ำเชื่อม

หัวถนนสายถัดไปเบื้องหน้า

"เป็นนางจริง ๆ ด้วย ตามไป" ใบหน้าหล่อเหลาของฉีซ่าหลินมีรอยยิ้ม
ไม่ประสงค์ผู้ดีขึ้นแวบหนึ่ง ก่อนจะสาวเท้าก้าวใหญ่ตามนางไป

หลี่ฮ้วนสายหน้าทอดถอนใจ เดินตามหลังไปอย่างจนปัญญา หวังเพียง
ว่าเมื่อองค์ชายได้เล่นงานผู้อื่นพอแล้วก็จะวางมือโดยเร็วที่สุด

เผยซานหูเลียถึงหูฉูที่ซ้อจากข้างทางด้วยความเบิกบานใจมาตลอดทาง
จากนั้นเดินเข้าไปในหอคืนชีวา มีรู้สึกตัวเลยสักนิดว่าถูกคนสะกดรอยตาม
อยู่

"พี่หลัว" พอนางก้าวเข้าไปข้างใน มองเห็นหลัวเหวินเสียนกำลังตั้งท่า
แบกตะกร้าสมุนไพรขึ้นหลังก็ร้องทักอย่างน่ารัก

"ซานหู มาเล่นกับฉีซ่าหรือ นางช่วยเผ่ายาอยู่ลานด้านหลัง" เมื่อ
หลัวเหวินเสียนมองเห็นนางก็แย้มยิ้มในหน้า

"พี่หลัว ท่านจะขึ้นไปเก็บสมุนไพรใช่ไหม" เผยซานหูแลดูตะกร้า
สมุนไพรบนหลังเขา เอ๋อเดา

"ใช่แล้ว อยากกินขนมเปี๊ยะซานจา* ไหม พี่หลัวจะหยิบให้เจ้ากิน
หลาย ๆ ชิ้นเลย"

หลัวเหวินเสียนหยิบขนมเปี๊ยะซานจาสองสามชิ้นออกมาจากลิ้นชัก ไข้
กระดาษห่อให้เรียบร้อย แล้วเดินไปตรงหน้านาง โนมตัวลงวางบนมือน้อยๆ
และอดไม่ได้ที่จะลูบใบหน้าเล็กจิ้มลิ้มด้วยความรักใคร่เอ็นดู

"ขอบคุณพี่หลัว" เผยซานหูมองดูขนมเปี๊ยะซานจาบนมือแล้วเอ๋อ
คำขอบคุณด้วยความดีอกดีใจ

* ซานจา เป็นไม้พุ่มเล็ก ๆ ที่มีหนาม ผลของมันมีสีแดงลักษณะคล้ายแอปเปิ้ล มีสรรพคุณกระตุ้นการไหลเวียนโลหิตของ
หัวใจ

"ซานหุมาแล้วหรือนี่!" ลุงหลัวตรวจคนไข้คนสุดท้ายเสร็จพอดี มอง
เห็นนางมาแล้วก็ส่งยิ้มใจดีมีเมตตาให้

"คารวะท่านลุง" เผยซานหุยิ้มตาหยี เอ่ยทักทายอย่างปากหวาน

"เด็กดี" ลุงหลัวผงกหัวยิ้มให้นาง ก่อนจะหันหน้าไปทางบุตรชาย "สาย
มากแล้ว รีบออกเดินทางเถิด"

"ขอรับ" หลัวเหวินเสียนลูบศีรษะเผยซานหุเบาๆ แล้วจึงได้ลุกขึ้น
เดินออกจากห้องคืนชีวาไป

"ท่านลุง เข้าไปหาไฉหนี่ที่ลานด้านหลังนะเจ้าคะ"

เผยซานหุกินถึงหูลู่ไปพลางเดินเข้าด้านในร้านด้วยความคุ้นเคย
ราวกับเป็นบ้านของตนเอง พอผ่านห้องโถงในแล้วเดินเลี้ยวออกไปที่ลาน
ด้านหลังก็มองเห็นที่กลางลานโล่งมีหม้อยาวางเรียงอยู่ลึบกว่าใบ กำลังส่ง
ควันจุกๆ กลิ่นไอสตจุนแรงตลบอบอวลอยู่ในอากาศ ส่วนหลัวไฉหนี่ตัวน้อย
กำลังนั่งยองๆ เผาตุ้มหม้อยอกอยู่กับหญิงวัยกลางคนผู้หนึ่ง

"ซานหุ เจ้ามาแล้วหรือ!" พอหลัวไฉหนี่มองเห็นนางก็ตลกดีใจวิ่งเข้า
มาหา แล้วจูงนางไปนั่งบนม้านั่งตัวเตี้ยด้านข้างด้วยกัน

"คารวะป่าหลิน" เผยซานหุเอ่ยทักทายสตรีวัยกลางคนด้านข้างก่อน
อย่างมีมารยาท

ป่าหลินแลเห็นใบหน้ากลมป้อมของนางเปี่ยมไปด้วยรอยยิ้ม คุณหนูสาม
สกุลเผยผู้นี้สวยงามน่ารัก ซ้ำยังแยมยิ้มเป็นนิจ ปากน้อยๆ ก็หวานดุจ
น้ำผึ้ง ใครเห็นใครรัก อายุเพียงน้อยนิดก็ทำให้ทุกคนรักเอ็นดูจับใจจับใจ

"ไฉหนี่ แบ่งถึงหูลู่ให้เจ้ากินลูกหนึ่ง" แม้เผยซานหุอายุยังน้อยทว่า
ใจกว้างอย่างยิ่ง นางดึงถึงหูลู่ลูกหนึ่งออกจากไม้เสียบยื่นส่งให้สหายรัก

"ซานหุ องค์ชายรองมาที่บ้านเจ้าอีกแล้วใช่หรือไม่ ไม่อย่างนั้นไฉนเจ้าถึงมาที่นี่" หลัวไฉ่หนีकिनถึงหูลู่ฟางเอ่ยถามนาง

"มิใช่สักหน่อย องค์ชายรองไม่ได้มาอีกแล้ว ท่านแม่บอกว่าครั้งนั้นเขามาเพื่อขอโทษโดยเฉพาะ เขาอยู่ในวัง ไม่มาบ่อย ๆ หรือ" เผยซานหุยิ้มอย่างยินดียิ่งนัก ยิ้มจนดวงตาคู่โตยิบยิบ พอดคิดถึงว่าไม่ต้องพบกับคนน่ากลัวคนนั้นอีกนางก็อารมณ์ดีมากทุกวัน

"เจ้าแน่ใจหรือว่าข้าจะไม่มาบ่อย ๆ หนนี้ข้าตั้งใจเอาขนมอร่อย ๆ มาเยี่ยมเจ้าเป็นพิเศษเชียวนะ ซานหุญาติผู้น้องคนเล็กของข้า" เสียงทุ้มห้าวแผ่วไว้ด้วยการยั่วล้ออย่างประสงคร้ายดั่งขึ้นเบื้องหลังสองตรุณีน้อย

ทั้งสองตกใจจนผุดลุกขึ้นจากม้านั่งตัวเดียว มองไปด้านหลังพร้อมกัน ไบหน่าน้อย ๆ ของเผยซานหุขีดเผือดลงทันใด เมื่อแลเห็นร่างสูงเพรียว เบื้องหน้าอีกทั้งไบหน่าหล่อเหลาที่คล้ายจะยิ้มแต่ไม่ยิ้มแล้ว ขอบตาก็แดงเรื่อขึ้นโดยไม่รู้ตัว ร่างเล็ก ๆ ส่นระริกขึ้นมาอย่างมิอาจควบคุมได้

"ซานหุ..." หลัวไฉ่หนีถึงมือสหายรักไม่ให้นางเอาแต่ตัวส่น

"ว่าอย่างไร กล่าวทักผู้อื่นไม่เป็นแล้วหรือ" ฉีเซ่าหลินยกสองมือกดอดดวงตาสีดำขำเลื่องมองร่างเล็กที่กลัวจนตัวส่นเทาด้วยสายตาเหยียด ๆ มุมปากยกขึ้นเป็นรอยยิ้มพึงใจ

หลีส่นยืนอยู่ด้านหลังเขา ทำได้เพียงส่ายศีรษะอย่างอ่อนอกอ่อนใจ กับพฤติกรรมร้ายกาจของนายเหนือหัว

"พวกเจ้าเป็นใครกัน เหตุไฉนจึงเข้ามาถึงลานด้านหลังนี้ได้" ป่าหลินรินยาจากหม้อที่ตั้งไฟเคี่ยวครบตามชั่วยามลงในชาม ครั้นหันมาแลเห็นในลานด้านหลังมีคนแปลกหน้าสองคนก็รีบส่งเสียงหวาด

"บังอาจ! ไม่เห็นหรือว่าองค์ชายรองเสด็จ ยังไม่รับมาถวายค่านับอีก!"
 ทลีส่วนไม่อาจยินยอมให้ผู้ใดเสียมารยาทต่อเจ้านายตนได้ จึงเดินขึ้นหน้า
 หนึ่งก้าว ส่งเสียงตะคอกลั่น

ป่าหลินฟังแล้วสองขาอ่อนแรง ลนลานคุกเข่าลงกับพื้นแล้วโขกศีรษะ
 "องค์ชายรอง ขอทรงโปรดประทานอภัยที่หม่อมฉันด่าจ่าองค์ชายมิได้ ที่
 ล่วงเกินไปเมื่อครูน้อย่าได้ทรงถือโทษหม่อมฉันเลยนะเพคะ"

สายตาของฉีเซ้าหลินตรึงอยู่ที่ร่างน้อยๆ ซึ่งสิ้นระริกเบื้องหน้าเท่านั้น
 ไม่สนอกสนใจเรื่องรอบตัวแม้แต่บัดนี้ ยังคงรอนางเอ๋ยปากอยู่

"...องค์...ชาย...รอง..." เผยซานหุมีอาจหาญสบสายตาเขา ได้เพียง
 จับจ้องมองพื้นกลางส่งเสียงเรียกอุบอิบอย่างตกประหม่า

ในตอนนี้องฉีเซ้าหลินถึงได้พอใจและยอมละเว้นนาง ดวงตาสีดำ
 เหลือบมองสตรีวัยกลางคนที่คุกเข่าบนพื้นแวบหนึ่ง ตวาดขึ้นอย่างหงุดหงิด
 "ลุกขึ้น อย่าอยู่รุกรูรูกตาตรงนี้"

"เพคะ ขอบพระทัยองค์ชายรอง" ป่าหลินไม่กล้ารั้งรออยู่ต่ออีก ก้ม
 ศีรษะงุด ลูกลึกลุกออกไป

ฉีเซ้าหลินกวาดสายตามองลานด้านหลังรอบหนึ่ง อดขมวดคิ้วไม่ได้
 เมื่อจมูกได้กลิ่นไอสดจุ่นแรงลอยมา

"ซานหุ ยังไม่ไปอีก" ฉีเซ้าหลินหมุนกายก้าวเท้าออกเดินไปได้ไม่กี่
 ก้าวก็พบว่าร่างเล็กๆ ด้านหลังหาได้ติดตามมาไม่ จึงหันหน้าไปถลึงตาใส่
 นางอย่างไม่สบอารมณ์ และร้องเตือนเสียงต่ำ "ซานหุ"

เผยซานหุคล้ายสะดุ้งสุดตัวขึ้นคราหนึ่ง ยามที่ฉีเซ้าหลินตั้งใจเดินกลับ
 มา ร่างเล็กๆ พลันใช้วิชาตัวเบาโฉบทยานออกไปอย่างรวดเร็วราวกับลูกธนู

หายลับไปต่อหน้าต่อตาเขา

เมื่อเห็นดั่งนั้นฉิเข้าทลินไมโกรธ กลับยิ้ม หัวเราะแฉ่ๆ ออกมาเอง
"น่าสนุก เด็กคนนี้ใช้วิชาตัวเบาหนีไปต่อหน้าข้าเป็นครั้งที่สองแล้ว"

"องค์ชาย" หล่ี่ส่วนหวาดหวั่นเหลือเกินว่าเขาจะไม่สบอารมณ์ ขาน
เรียกเสียงอ่อยด้วยความกังวลใจ

"วิชาตัวเบาของเด็กคนนี้ฝึกได้ไม่เลวทีเดียว ทว่าหนีรอดครั้งหนึ่ง
เชื่อว่าจะหนีรอดได้ทุกครั้ง ไปกันเถิด!" ว่าแล้วก็เอาสองมือโพลไวก้านหลัง
สาวเท้าก้าวใหญ่เดินนำหน้าไปก่อน หล่ี่ส่วนระบายนมหายใจเฮือกหนึ่งก่อน
จะเดินตามหลังไป

ลั้ร่า่งทั้งสองไปไม่ทันไร หล่วไฉนจึงได้เข้าอ่อนล้มลงนั่งบนพื้นอย่าง
ปราศจากเรี่ยวแรง ปากส่งเสียงบ่นว่าอย่างอดไว้ไม่อยู่

"ซานหู่บ้า! จะหนีเอาตัวรอดก็ไม่พำข้าไปด้วย ปล่อยให้ข้ารับหน้า
องค์ชายรองน่ากลัวผู้นี้คนเดียว คราวหน้าเจอกันต้องต่อว่านางสักตั้งให้
จงได้!"

"ช่วยข้าด้วย!"

ร่างเล็ก ๆ ร่างหนึ่งวิ่งฉลาเข้ามาในคฤหาสน์หลังใหญ่ของตระกูลเฉย
อย่างว่องไว ความเร็วประหนึ่งหนีมาอย่างไม่คิดชีวิตนั้นทำให้เหล่าป่าวไพร่
พากันหยุดงานในมือลง

เฉยหู่พั้กับพ่อบ้านจิวซึ่งกำลังเดินออกมาจากห้องโถงใหญ่หุดหวิด
จะชนเข้ากับนาง เฉยหู่พั้ขวางสกัดนางไว้ได้ก่อนก้าวหนึ่งแล้วจับตัวมาอยู่
ข้างหน้า

"ซานหู่ เกิดเรื่องไฉน" เผยหู่พั่วแลเห็นใบหน้าตระหนกตกใจของนางก็อดขมวดคิ้วไม่ได้

"พี่ใหญ่ รีบปล่อยมือเร็ว! องค์ชายรองมาแล้ว!" เผยซานหู่ร้องโวยวาย ดิ้นรนขึ้นตัวให้หลุดจากมือเขาอย่างร้อนรน แล้วแผ่นพรวดหายเข้าด้านใน ไปยังเรือนปะการังที่พำนักของตน

เผยหู่พั่วมองตามหลังน้องเล็กที่มีท่าทางราวกับหนีตายอยู่ ใบหน้าคมคายขริมลงเล็กน้อย ส่วนพ่อบ้านจิวก็เอ่ยปากขึ้นอย่างอดใจไม่ไหว

"คุณชายใหญ่ เรื่องราวก็ผ่านพ้นมานานขนาดนั้นแล้ว คุณหนูสาม ยังคงหวาดกลัวองค์ชายรองเหลือเกินนะขอรับ"

เผยหู่พั่วนิ่งเงียบไม่เอ่ยวาจา ในใจกระจ่างแจ้งดีว่าความหวาดกลัวที่น้องเล็กมีต่อองค์ชายรองได้หายากลิ้งไปเสียแล้ว คงไม่อาจจัดหิ้งได้ในระยะเวลาอันสั้นเป็นแน่ และสำหรับนางแล้วก็มีไข่เรื่องง่ายตายเช่นกัน ด้วยเด็กน้อยวัยเพียงหกขวบ หลังจากเอาชีวิตรอดจากความตายมาได้ย่อมได้รับความกระทบกระเทือนทั้งทางร่างกายและจิตใจ ซ้ำร้ายยังล้มป่วยหนักอีก การที่กลายมาเป็นเช่นนี้ก็หาใช่เรื่องแปลกไม่

"หู่พั่ว จะออกไปข้างนอกรี"

ฉิซ่าหลินก้าวเท้าเข้ามาในลานด้านหน้า มองเห็นเผยหู่พั่วซึ่งก้มศีรษะครุ่นคิดอันใดอยู่ก็สุดจะรู้ได้ ทั้งสองไม่เพียงรุ่นราวคราวเดียวกัน กระทั่งร่างกายยังสูงใหญ่ไล่เลี่ยกัน อีกทั้งรูปโฉมโดดเด่นดุจเดียวกัน เมื่อยืนอยู่ด้วยกันแล้วดั่งดุดสายตาผู้คนอย่างยิ่งยวด

"องค์ชายรอง" บ่าวไพร่รอบ ๆ กับพ่อบ้านจิวแลเห็นเขาก็รีบโค้งกายนับ

"ท่านนี่เอง" ใบหน้าคมคายของเผยที่หัวคล้ายจะยิ้มแต่ไม่ยิ้ม "เหตุไฉนองค์ชายรองมีเวลาว่างมาเยือนอีกแล้ว ได้ยินว่าจักรพรรดิทรงดำริจะให้ท่านฝึกฝนองค์รัชชโอรสเพื่อรับหน้าที่ดูแลความปลอดภัยให้ราษฎรในเมืองมังกงเจียวมิใช่หรือ"

"เสด็จแม่ให้ข้ามาเอง ทรงมีรับสั่งให้ห้องเครื่องทำขนมแต่เช้าตรู่แล้วให้ข้าเอามาส่งด้วยตัวเอง" ฉีเช่าหลินส่งสัญญาณบอกให้หลี่ฮ้วนยื่นกล่องอาหารให้คนรับใช้ของคฤหาสน์เผยด้านข้าง

"เช่นนั้นก็ขอบคุณท่านมาก รบกวณฝักขอบพระทัยพระอัศวมเหสีแทนตระกูลเผยเราด้วย" เผยที่พู่ยิ้มพราย ไม่มีเจตนาจะเชิญเขาเข้าไปข้างใน

"เด็กซานหนูนั่นน่าจะกลับมาถึงก่อนแล้วกระมัง ไม่นึกว่าเด็กคนนี้จะฝึกวิชาตัวเบาได้ดีถึงขนาดนั้น" เสียตายเพียงนางจะไม่มีโอกาสครั้งที่สามที่จะหลบหนีไปต่อหน้าเขาได้อีกแล้ว เพราะเขาจะไม่ยินยอมให้เกิดขึ้นเป็นอันขาด

"นั่นนะสิ! นับแต่ได้พบกับองค์ชายรอง วิชาตัวเบาของซานหูก็ก้าวหน้าเร็วขึ้นผิดหูผิดตาจริง ๆ" ในถ้อยคำลึกลับหัวร่อของเผยที่พู่ซ่อนความไม่พึงพอใจเอาไว้ราว ๆ

ฉีเช่าหลินที่ตาสีดำน้อย ๆ เหยียดมุมปากยิ้มเยาะ ดูท่าว่าเผยที่พู่พี่ชายคนโตผู้นี้กำลังออกหน้าแทนน้องสาวคนเล็กเสียแล้ว

"ก็สมควรขอบคุณข้าจริง ๆ อยู่หรอก เสียตายแต่เพียงเด็กคนนั้นนี่ก็กลัวเหมือนหนู ทนเรื่องตกใจนิด ๆ หน่อย ๆ ไม่ได้เลย"

"สำหรับเด็กหกขวบคนหนึ่ง หลังเอาชีวิตรอดจากความตายมาได้แล้ว

มีอาการตบสนองเช่นนี้ นับว่าเป็นเรื่องปกติโดยแท้" เผยหู่ฟู่ยังคงแยมเยื่อนทว่าในดวงตากลัปปราศจากรอยยิ้ม

"ดูทำวันนี้หาใช่โอกาสเหมาะที่ข้าจะมาเยื่อมเยื่อนเป็นแขก รมภวน ผากบอกท่านป่าชิงด้วยว่าข้าจะแวะมาวันหลัง ขออำลาก่อนแล้ว" ดวงตาสีดำที่หลุบลงน้อยๆ ของฉีเซ่าหลินฉายแววเหี้ยมเกรียมผุดขึ้นแวบหนึ่ง ฮึม! เจ้าเผยหู่ฟู่ ความโกรธที่เขากล้ากลืนเอาไว้ในครานี้จะต้องไม่แล้งกันไปเพียงเท่านั้น!

"น้อมส่งองค์ชายรอง" เผยหู่ฟู่ไม่ขยับตัว เอ่ยด้วยน้ำเสียงราบเรียบอย่างยั้งยวด

"คุณชายใหญ่ ทำเช่นนี้จะดีหรือขอรับ" พ่อบ้านจ๋มมองส่งองค์ชายรอง และองครักษ์กลับไป นึกหัวน้ใจจนเดินมาข้างๆ เผยหู่ฟู่แล้วอดเอ่ยถามขึ้นไม่ได้

"วางใจได้ ต่อให้เขาผูกใจเจ็บมากแค่ไหนก็ไม่ลงมือกับข้าหรอก" อย่างมากก็ฉวยโอกาสก่อวุ่นเขาเท่านั้น ส่วนเรื่องที่จะคิดร้ายต่อเขาเห็นที่ว่าจะคงจะไม่กล้า

เวลานี้เองนายท่านเผยกับสุหยินเพิ่งกลับมาจากข้างนอก สุหยินเผยมองปราดเดียวก็เห็นกล่องอาหารที่คนรับใช้ถืออยู่ในมือ นั่นหาใช่กล่องอาหารสามัญทั่วไป หากแต่เป็นกล่องสามชั้นทำจากไม้ชิงชันสีม่วง และยังแกะสลักสัญลักษณ์รูปหงส์กางปีกตัวหนึ่งอยู่บนฝากล่องด้วย

ในแผ่นดินเซ็งลี่ มังกร หงส์ และกิเลน นอกจากเหล่าเชื้อพระวงศ์แล้ว ชาวบ้านสามัญไม่ได้รับอนุญาตให้ใช้ได้

"เมื่อครูนีมีผู้ใดมารี" สุหยินเผยเอ่ยถามบุตรชายที่อายุเพียง่างเข้าสิบสี่

ที่ว่าสามารถรับผิดชอบงานได้ด้วยตนเอง และสะสางปัญหาได้แบบบัวไม่ช้ำ
น้ำไม่ขุ่น

"องค์ชายรองเพิ่งกลับไปขอรับ" เผยหู่พู่เอ่ยเนิบ ๆ

"เอ๊ะ? โฉนจริงไม่เชิญเขาอยู่ต่อสักครู่ เขามีเรื่องด่วนต้องรีบกลับไป
หรือ" สุธยินเผยเอ่ยถามด้วยความฉงน ในเมื่อมาแล้วโฉนจึงไม่รอนางกลับ
มา

"เพราะข้าไม่มีเจตนาจะเชิญเขาอยู่ต่อ" เผยหู่พู่เองก็ไม่อธิบายมากความ
หาได้กริ่งเกรงว่ามารดาจะเข้าใจผิดแม่แต่นิด "ท่านพ่อ ท่านแม่ ข้าจะไป
ทอัญมณีสักหน่อยนะขอรับ" เมื่อบอกกล่าวถึงที่ที่ตนจะไปแล้วก็สาวเท้า
ก้าวใหญ่ออกไปทันที

"พ่อบ้านจ้ว เมื่อครุ่นเกิดเรื่องโตขึ้น" นายท่านเผยรู้นิสัยใจคอของ
บุตรชายดีว่ามีใครคนที่ไม่รู้จักธรรมเนียมมารยาทเป็นอันขาด

พ่อบ้านจ้วรีบเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อครุ่นนี้ตามความเป็นจริง ไม่เพิ่มเติม
เสริมแต่งแม่เพียงนิด ท้ายสุดยังคงเอ่ยถามอย่างเป็นห่วง "นายท่าน สุธยิน
คุณชายใหญ่ไปล่วงเกินองค์ชายรองเข้าจะเป็นอะไรไหมขอรับ"

"วางใจได้ หนนี้หู่พู่ทำได้ดี สมควรมีคนกำราบความเหิมเกริมของ
เข้าหลินเอาไว้อย่างจริง ๆ กระทั่งพระบิดากับพระมารดาของเขา เวลากล่าว
วาจากับข้ายังต้องให้เกียรติข้าสามส่วน เห็นที่ว่าเขาไม่มีความกล้าขนาด
ที่จะทำเรื่องที่เป็นภัยต่อตระกูลเผยอีกแล้ว ครั้งหนึ่งสามารถอภัยให้ได้ หาก
ยังมีคราวต่อไป ข้าไม่ละเว้นเขาจะตายอย่างนั้นแล้วหรือกะ"

ใบหน้าดงามของสุทธยินเผยเคร่งขรึม รับกล่องอาหารจากมือของ
คนรับใช้ ตั้งใจจะไปที่เรือนปะการังเพื่อดูบุตรสาวคนสุดท้องเสียหน่อย

"ไปดูซานหู่ด้วยกันเถิด" นายท่านเผยแพร่กล่องอาหารจากมือของภรรยา แล้วจูงมือนางเดินเคียงกันไปดูบุตรสาวคนเล็กของพวกเขาที่ระยะนี้กลายเป็น คนขี้ขลาดเหลือเกิน

หลังจากทั้งสองเดินไปแล้ว พ่อบ้านจี้ยังคงนึกกังวลใจอย่างยิ่ง พอ คิดถึงว่าคุณหนูสามผู้น่ารักถูกทำให้ตกใจจนกลายเป็นแบบนี้ก็ยากจะดับ ไฟโทสะที่กลางอก ว่าแล้วก็โบกมือเรียกคนรับใช้ที่อยู่รอบ ๆ ทั้งหมดให้เข้ามา ใกล้

"สั่งการลงไปทันที วันหลังหากองค์ชายรองมาที่คฤหาสน์อีก รีบไป แจ้งให้คุณหนูสามทราบ เข้าใจแล้วใช่ไหม"

"ขอรับ/เจ้าค่ะ!" ทุกคนล้วนขานตอบเป็นเสียงเดียวกันพร้อมทำหน้าที่ สงสารเห็นใจ คุณหนูสามผู้น่ารักไม่สมควรมีสีหน้าท่าทางหวาดกลัวตกใจ เยี่ยงนั้นเลย พวกเขาต่างลอบตัดสินใจแน่วแน่ว่าจะปกป้องคุณหนูสามเป็น อย่างดี

ฤดูใบไม้ผลิอันอบอุ่น มวลบุปผชาติบานสะพรั่ง ฤดูกาลหมุนเวียน เปลี่ยนผัน ชั่วพริบตาเดียวก็ผ่านไปอีกหนึ่งปี

เมื่อถึงวันขึ้นหนึ่งค่ำเดือนสามของทุกปี งานวัดประจำปี จะเปิดฉากขึ้นอย่างคึกคักรื่นเริงที่หน้าวัดหมื่นพุทธ

เมื่อถึงเวลานี้ ลานกว้างหน้าวัดหมื่นพุทธนอกจากจะมีการแสดงเชิด สิงโตและเชิดมังกรแล้ว ยังตั้งเวทีเล่นละครหุ่นกระบอก และการแสดง กายกรรมอันน่าตื่นเต้นละลานตานานาชนิด

ฝูงชนบนถนนสายใหญ่หลายสายหน้าวัดหมื่นพุทธยิ่งเบียดเสียดจแอ

แทบไม่มีที่ว่าง พ่อค้าแม่ขายแลเห็นโอกาสงามก็ฉวยจังหวะทำกำไรกันได้
ก่อนโต แม้แต่สะพานมังกรเขียวที่เชื่อมริมแม่น้ำสองฟากฝั่งซึ่งอยู่ใกล้ ๆ
กันก็เต็มไปด้วยผู้คนแน่นขนัด หากไม่ระวังตัวให้ดีถูกชนตกสะพานก็พบ
เห็นกันเป็นเรื่องปกติ

หลังจากกินมื้อเย็นแล้ว สามดรุณีน้อยพี่น้องตระกูลเผยก็เดินเคียง
กันมาเที่ยวงานวัด ทั้งสามอายุห่างกันคนละหนึ่งปี แม้จะอยู่ในวัยเยาว์ ทว่า
ใบหน้าเล็ก ๆ ที่ละม้ายคล้ายกันและสวยงามสะดุดตาดูจะเดียวกัน กอปรกับ
อารมณ์แพรวพราวบนกายที่ไม่ตาบอดยิ่งเสริมส่งสถานะที่ไม่สามัญของพวก
นางให้สูงขึ้นไปอีก

ครั้นทั้งสามปรากฏกายขึ้นบริเวณใกล้ ๆ วัดหมื่นพุททิกก็มีคนไม่น้อย
เอ่ยกระซิบบอกแก่กันว่าสตรีตัวน้อยทั้งสามโฉมงามเหลือเกิน!

"คุณหนูทั้งสาม ที่นี่คนเยอะเกินไป เพื่อมิให้พลัดหลงกัน ขอให้พวก
ท่านจงมือกันไว้จะดีกว่านะขอรับ" พ่อบ้านจั่วผู้รับหน้าที่ออกมาเป็นเพื่อน
ทั้งสามกระซิบบอกอย่างไม่วางใจ

"พ่อบ้านจั่ววางใจได้ ต่อให้พลัดหลงกัน เราก็รู้ว่าจะกลับค้นหาสน
ได้อย่างไร" เผยหลิวหลิวในฐานะพี่สาวคนโตมองดูพ่อบ้านจั่วคนช่างวิตกอย่าง
ขบขัน

"นั่นสิ! พ่อบ้านจั่วไม่ต้องเป็นห่วง ชานหู เจ้ารู้ใช่ไหมว่าจากตรงนี้
จะเดินกลับไปทีศุภหาสนอย่างไร" เผยอิงลิวเอ่ยถามน้องเล็กข้างกาย

"รู้แน่นอนสิเจ้าคะ เรารีบเบียดเข้าไปกันเถิด! ท่านแม่ให้เราเที่ยว
งานวัดได้แค่หนึ่งชั่วยาม* เอง ข้าอยากดูละครหุ่นกระบอก!" เผยชานหูกล่าว

* หน่วยนับเวลาของจีน เทียบได้กับเวลาประมาณ 2 ชั่วโมง ดังนั้นในหนึ่งวันจึงมี 12 ชั่วยาม

เร่งอย่างใจร้อน ดวงตาคุโตจจ่ออยู่ที่บรรยากาศคึกคักรอบตัวตั้งนานแล้ว
 พ่อบ้านจั่วคอยคุ้มครองอยู่ด้านหลังทั้งสาม สอดสายดวงตาทั้งคู่ระวัง
 ความปลอดภัยให้แก่พวกนางอยู่ไม่ห่าง ครั้นพอแทรกตัวเข้าไปในฝูงชน ภาพ
 ความคึกคักตรงหน้าก็ตึงตูดสายตาของพวกนางไปหมดสิ้น จากตอนแรก
 ที่ยังจับจูนมือกันอยู่ เมื่อเบียดเสียดอยู่ในกลุ่มคนก็ปล่อยมือจากกันอย่าง
 ไม่รู้เนื้อรู้ตัว

รอกะทั่งเผยซานหูดูละครหุ่นกระบอกได้ชั่วครู่ใหญ่ หันหลังไปก็หา
 พี่สาวสองคนกับพ่อบ้านจั่วไม่พบแล้ว ในเวลานี้ถึงได้รู้ตัวว่าทั้งสี่พลัดหลง
 กัน ในใจบังเกิดความตื่นตระหนกพลุ่งขึ้นมากะทันหัน ทว่าก็ทวนนึกถึง
 สิ่งพี่สาวกำชับไว้ได้ทันที นางรู้ทางกลับคฤหาสน์เองได้

ครั้นเห็นว่าถึงเวลาที่มารดากำหนดให้แล้ว อีกทั้งพลัดหลงกับคนที่
 บ้านส่งผลให้นางไม่มีแกใจเดินเที่ยวอีกต่อไป ร่างเล็กน้อย เดินลัดเลาะไป
 ท่ามกลางฝูงชน ไม่ใช่่ง่ายกว่าจะเบียดแทรกออกมาจนถึงด้านนอกได้ ดวงตา
 กลมโตเหลียวมองรอบด้าน ยังคงไม่เห็นวิเววของคนที่บ้าน ปรกกายตามืดหวัง
 ผุดขึ้นวูบหนึ่ง และเพื่อมิให้ครอบครัวต้องเป็นห่วง นางตัดสินใจเดินกลับ
 คฤหาสน์ไปก่อน

"หนูน้อย เจ้าหน้าตาสะสวยจริงๆ"

จับพลันแว่วเสียงร้องชมที่ด้านข้างทำให้เผยซานหูหันหน้าไป แลเห็น
 ชายวัยกลางคนผู้หนึ่งจ้องนางเขม็งด้วยสายตาวาววับ

แม้เผยซานหูจะอายุน้อย ทว่าไม่เบาปัญญา นางถอยหลังหนึ่งก้าว
 ไบหน้าน้อยๆ จับตามองคนผู้นั้นอย่างระแวดระวัง

"แม่หนู ไม่ต้องกลัวนะ ข้าไม่ใช่คนเลว เจ้าพลัดหลงกับคนที่บ้าน

ใช่ไหม ข้าจะพาเจ้ากลับบ้านดีหรือไม่" ชายวัยกลางคนมีสีหน้ายิ้มแย้ม เป็นมิตร หากแต่ไม่อาจสะกดความตื่นเต้นยินดีมิให้ปรากฏออกมาทางสายตา ได้ นานมากแล้วที่ไม่ได้พบตรุณีน้อยหน้าตาสวยงามขนาดนี้ เชื่อว่าจะต้อง ขายได้ราคาดีเป็นแน่

"ท่านลุง ข้ารู้ทางเดินกลับบ้านเองได้ ไม่ต้องรบกวนท่านหรอก" เผยซานหูไม่ชอบที่ดวงตาคู่นั้นจ้องนางเขม็งตลอด มองอย่างไรท่านลุงตรง หน้าผู้นี้ก็ไม่ว่าคนดี ว่าแล้วก็หมุนกายตั้งใจจะรีบเดินจากไป

ครันมองเห็นนางจะไปแล้วก็ให้ร้อนใจ ด้วยเหยื่อจวนเจียนจะหลุดมือ อยู่รอมร่อ จึงหมายจะยื่นมือไปจับตัวเอาไว้ แต่ในขณะที่สองมือใกล้จะแตะ โดนเสื้อของนาง คาดไม่ถึงว่าเด็กน้อยจะเอี้ยวตัวหลบได้ก่อนหนึ่งก้าว มัน ถึงได้รู้ในเวลานี้ว่านางมีวรุฑ์

เผยซานหูเบี่ยงหลบได้ทันท่วงทีในตอนที่มีมันเกือบจะสัมผัสลูกตัว แลเห็นใบหน้ามันในยามนี้ฉายเจตนาร้ายชัดโดยไม่ปิดบังแม้แต่หน่อยนิด อีกทั้ง ยิ่งมั่นใจแล้วว่าคนผู้นี้มิใช่คนดี ก็คิดใช้วิชาตัวเบาหมายจะหนีไปโดยไว

คาดไม่ถึงว่ามันคล้ายจะรู้เท่าทันความคิดของนาง คราวนี้จึงจับนาง ไปได้ก่อนหนึ่งก้าว แล้วอุ้มร่างน้อยๆ ลอยขึ้นมาทั้งตัว

"ปล่อยข้านะ! ช่วยด้วย!" เผยซานหูกรีดร้องด้วยความตกใจออกมา ร่างเล็กๆ ดิ้นขัดขึ้นสุดแรงไม่หยุด

ครันใจร้ายเห็นว่าจับเหยื่อได้แล้วก็หัวนเกรงอย่างยิ่งยวดว่าจะเป็จุด สนใจของผู้อื่นจึงคิดจะรีบพาตัวไป

"ปล่อยนางนะ"

แว่วเสียงทุ้มต่ำเย็นชาหัวนกระด้างดังขึ้น พร้อมกับมีบุรุษรูปงามร่าง

สูงเพรียวผู้หนึ่งสกัดทางไปของมันไว้ และยังมืองครักษ์เสือเหล็กในเครื่องแบบ
ดำสนิทอีกหลายคนติดตามอยู่ด้านหลัง

ครั้นเผยซานหุมองเห็นก็ไม่นำพาความกลัวที่มีต่อเขา ร้องเรียกขึ้น
"องค์ชายรอง! ช่วยข้าด้วย!"

มันได้ยินคำที่สตรีน้อยในอ้อมแขนเรียกขานผู้ที่มาถึง แล้วมององครักษ์
เสือเหล็กเบื้องหลังเขาแวบหนึ่งอีกทีก็มีท่าทางแตกตื่น หน้าตาซีดเผือดไป
ในชั่วพริบตา จากนั้นหนีบร่างเล็กที่ดิ้นขลุกลักไว้ได้ข้อศอก ก่อนจะใช้
วิชาตัวเบาหนีไปยังทิศทางตรงกันข้าม

"พวกเจ้าอยู่ที่นี่ โจรลักพาตัวเด็กผู้นี้ข้าจะเป็นคนจับกุมด้วยตนเอง"
ฉีเช่าหลินสั่งการองครักษ์เสือเหล็กด้านหลังแล้วกระโจนตัวไล่ตาม
หลี่ฮวนรีบเร่งตามหลังนายเหนือหัวไป

เขาไล่กวาดตลอดทางจนมาถึงป่าวายุด่านนอกเมืองแล้วร่องรอยก็หายไป
ขณะกำลังตั้งท่าจะเข้าไปสำรวจดูในป่า ทางตาพลันชำเลืองเห็นเงาร่างหนึ่ง
ลอยโฉบออกมาจากกลางป่าอย่างว่องไว มุมปากยกขึ้นเป็นรอยยิ้มเย็นเยียบ

"นี่หรือว่าจะหนีรอด" หนุ่มน้อยยกนิ้วชี้กับนิ้วกลางมือขวาขึ้นมาขิด
กันแล้วยิงพลังออกมาสายหนึ่ง ปรากฏเป็นลำแสงสีแดงจ้าสว่างวาบพุ่งเข้า
ใส่ขาข้างหนึ่งของโจรร้าย

มันร้องโหยหวนออกมาแล้วล้มลงบนพื้น ยังมีทันได้ยันกายลุกขึ้นเพื่อ
วิ่งหนีอีกก็ถูกเท้าข้างหนึ่งเหยียบกดบนยอดดอกอย่างหนักหน่วงจนขยับตัว
ไม่ได้

"เจ้าเอาเด็กผู้หญิงคนนั้นไปซ่อนไว้ที่ใดยังไม่รีบพูดอีก!" ฉีเช่าหลิน
กดเท้าลงไปแรงขึ้น มองใบหน้าซีดขาวด้วยความเจ็บปวดอย่างพึงใจ

ในเวลานี้เองที่ส่วนก็ตามมาทันเช่นกัน แลดูโจรร้ายถูกสยบไว้แล้ว กลับไม่เห็นร่างของเผยซานหู อดไม่ได้ที่จะนึกกังวลใจขึ้นมา

"อยู่...ใน...ป่าวายุดำ ไวชีวิตข้า..."

มันเอ่ยปากอย่างยากเย็นแต่ยังไม่ลืมร้องขอชีวิต ในใจรู้ว่าตกอยู่ใน กำมือหน่มน้อยเบื้องหน้าจะต้องโดนเล่นงานแทบปางตายก่อนจึงค่อยถูกโยน เข้าคุกอีกทีหนึ่ง วิธีการลงทัณฑ์ขององค์ชายรองเหี้ยมโหดไร้ซึ่งความปราณี ใด ๆ

"ห้ามเข้าไป!" ฉีเช่าหลินตวาดห้ามที่กำลังเตรียมจะเข้าไปช่วย คน

"เพราะเหตุใดองค์ชาย ซานหูอยู่ในป่านะพะยะคะ" ทลีส่วนทำหน้า ฉงนไม่เข้าใจว่าเหตุใดจึงถูกห้ามไว้

ต้องทราบที่ว่าวายุดำนี้ตามปกติแล้วน้อยคนนักจะกล้าเข้าไป กระทั่ง ชายฉกรรจ์กำยำล่ำสันล้วนหลีกเลี่ยงสุดความสามารถ เพราะนอกจากลึก เข้าไปในป่าวายุดำจะเป็นป่าซำกร้างแล้ว ต้นไม้ในนั้นยังสูงเสียดฟ้า แสงตะวัน แทบสาดส่องเข้าไปไม่ถึง ส่งผลให้มีครีမ်ตลอดเวลา พอล่วงเข้าสู่ยามราตรี ยิ่งมีดมืดวังเวงจนน่าสะพรึงกลัว

พวกผู้ใหญ่ล้วนไม่กล้าเหยียบย่างเข้าไปในป่าวายุดำ แล้วซานหูซึ่งเป็น เพียงเด็กน้อยผู้หนึ่งอยู่ข้างในนั้นจะต้องหวาดกลัวสุดใจเป็นแน่แท้

ฉีเช่าหลินกดฝ่าเท้าลงไปแรงขึ้นอีก โจรร้ายเจ็บปวดจนส่งเสียงร้อง โหยหวนครวญคราง กระอักโลหิตออกมาคำหนึ่ง และสิ้นสติไปในบัดเดี๋ยวนั้น ในเวลานี้เขาจึงได้เดินไปที่ชายป่าวายุดำ ไบหน้าหล่อเหลาฉายอารมณ์ขุนมัว ขึ้นรูปหนึ่ง

"ข้าเติบโตมาจนปานนี้ เป็นครั้งแรกที่ถูกเสด็จพ่อเสด็จแม่ตำหนิเสียงดัง ล้วนเป็นเพราะเด็กชานहुนี้ แล้วเผยหู่พิ้วพิ้วใหญ่ นางยังไม่รู้จักที่ตาย อาจหาญมาทำท่าวางบึ้งใส่ข้า ความแค้นครั้งนี้ข้าต้องทวงคืนให้ได้ คินนี้โอกาสมาถึงแล้ว รอให้ฟ้าสางเจ้าค่อยเรียกใต้เท้าเงินให้ส่งคนไปแจ้งข่าวที่คฤหาสน์เผย จำไว้ อย่าให้มีคนสงสัยว่าเป็นฝีมือข้า ปล่อยเด็กนั้นทิ้งไว้ในนั้นสักคืนหนึ่ง เป็นการระบายความโกรธแค้นที่ข้าเก็บสะสมมาหนึ่งปี"

เพียงคิดถึงว่าแต่ไรมาล้วนเป็นผู้อื่นที่ต้องสังเวยหน้าเขา เขาจำเป็นต้องดูสีหน้าผู้อื่นตั้งแต่เมื่อใดกัน

เผยหู่พิ้วอาศัยที่เขาไม่กล้าลงมือกับตัวเองก็ทำไรมารายทต่อเขา แม้รู้ทั้งรู้ว่าคนทั้งคฤหาสน์เผยไม่ต้อนรับ เขาก็ตั้งต้นจะไปทีนั้นบ่อยครั้งเพราะอยากให้คนตระกูลเผยอยู่ไม่เป็นสุข

เสียดายเพียงทุกคราวที่ไปล้วนไม่ได้พบเด็กชานहुคนนั้น ไม่ได้เห็นท่าทางหวาดกลัวจนตัวสั่นยามที่นางอยู่ต่อหน้าเขาแล้วพานให้หมดสนุกไปบ้าง เห็นทีนางคงรู้ว่าเขาไปจึงหลบหนีไปก่อนหนึ่งก้าว

"พวกเราไปกันเถิด" ใบหน้าหล่อเหลาประดับด้วยรอยยิ้มเยาะหยัน ขณะมองไปยังป้าวายุคำอีกแวบหนึ่ง ก่อนที่ร่างสูงเพรียวจะหมุนกายจากไปอย่างแล้งน้ำใจ

แม้หู่พิ้วรู้สึกว่าจะไม่เหมาะไม่ควร ทว่าก็ไม่หาญกล้าขัดคำสั่งนายเหนือหัว ว่าแล้วก็แบกบุรุษบนพื้นขึ้นและเดินตามหลังออกไป

ฝ่ายเผยชานहुซึ่งทำให้คนทั้งคฤหาสน์เผยแตกตื่นตามหาตัวตลอดคืน ตอนก่อนฟ้าสาง ทางอำเภอส่งใต้เท้าเงินมาแจ้งข่าวว่าจับคนที่ลักพาตัวนางไปได้แล้ว และทราบว่ตอนนี้นางอยู่ในป้าวายุคำ

แรกต้นสนตะหนัก

ยามที่คนตระกูลเผยรุดไปถึงป่าวายุดำก็เข้าค้นหาในป่าอยู่เป็นเวลานานถึงได้พบเผยซานหูซึ่งเนื้อตัวเย็นเฉียบสลบไสลไม่ได้สติอยู่ใต้ต้นไม้ที่มีกิ่งก้านสาขาพันพาดยุ่งเหยิงต้นหนึ่ง

2

"เข้ามาเลยๆ! พี่สาวทุกท่าน ชมดูได้เต็มที่ไม่ต้องเกรงใจ หากซื้อ
มาก น้องซานหูกจะคิดราคาพิเศษให้พวกท่านอีกนะเจ้าคะ จะหิวเสียบวมทอง
ปิ่นเงิน ปิ่นดอกไม้ไหว ต่างหู สร้อยไข่มุก ถุงเครื่องหอม ผ้าเช็ดหน้า มี
ทุกอย่างพร้อมสรรพ หากสินค้าไม่พอ คราวหน้าจะเอามาให้พวกท่านอีกเจ้าคะ"

เผยซานหูกินขนมไปตี๋มชาร้อนไป พลังขี้นิ้วมือขาวเนียนไปที่กล่อง
ไม้สนแดงสองใบที่เปิดอ้าออกบนโต๊ะหิน ข้างในนั้นวางเครื่องประดับที่นำมา
จากหออัถุมณีทั้งหมด

วันนี้เป็นวันขึ้นหนึ่งค่ำ และเป็นวันที่นางได้รับคำสั่งให้เข้าวังมาขาย
สินค้า นางเพิ่งจะกลับจากทางน้ำหญิงพระอัศรมเหสีกับพระชายาหลายองค์
มาที่วังสุพรรณรินทร์แห่งนี้ แลเห็นเหล่าพี่สาวนางกำนัลกลุ่มหนึ่งกำลังรอดคอย
นางอยู่แล้ว นางถือโอกาสที่ทุกคนกำลังเลือกซื้อรับกินขนมและตี๋มน้ำชาร้อน
พักผ่อนสักครู่

"ซานหู่ ข้าเอาปืนหยกชิ้นนี้ แล้วก็ปืนดอกเหมย กับต่างหูผีเสื้อหยกขาว สามชิ้นนี้" ฉีเช่าเพิ่งถือเครื่องประดับพวกนั้นไว้ในมือ ตกลงใจซื้อด้วยความพึงพอใจ

"ได้สิ จะคิดราคาพิเศษให้เจ้า สามชิ้นรวมแล้วห้าตำลึง ชิวเสี่ย ยังไม่รับเงินมาอีก" เผยซานหู่กำขับสาวใช้ข้างกายให้เริ่มเก็บเงินได้แล้ว

"ซานหู่ ปืนปักผมหยกขาวชิ้นนี้คิดราคาที่ตำลึงเงิน"

"แล้วยังมีต่างหูหินสีฟ้าคู่นี้อีก คิดราคาตำลึงเงิน"

"ถุงเครื่องหอมนกเป็ดน้ำชิ้นนี้คิดราคาตำลึงเงิน"

นางกำนัลหลายคนส่งเสียงดังจ้อกแจ้กเป็นนกระจอกแตกรั้ง ในมือถือเครื่องประดับที่ตนเองถูกใจ และพากันร้องถามราคาให้วุ่น

"พี่สาวทุกท่าน สำหรับเรื่องราคา ชิวเสี่ยจะเป็นคนบอกให้ทุกคนทราบเองเจ้าคะ ขอเพียงเลือกซื้อเครื่องประดับคราเดียวสองชิ้น ตั้งแต่ชิ้นที่สามขึ้นไป น้องซานหู่จะคิดราคาพิเศษให้พวกท่านเหลือเพียงครึ่งเดียว ฉะนั้นทุกคนยังซื้อยิ่งคุ้มนะเจ้าคะ" เผยซานหู่ส่งสายตาบอกให้ชิวเสี่ยออกมาต้อนรับลูกค้า

พอได้ยินเหล่านางกำนัลก็ขอบอกขอบใจ รีบเลือกเครื่องประดับเพิ่มขึ้น ฝ่ายชิวเสี่ยคอยบอกราคาเครื่องประดับทุกอย่างให้ทุกคนได้รู้ไปทีละชิ้นๆ

"ซานหู่ เจ้านี้นับวันยิ่งค้าขายเก่งขึ้นทุกที"

ฉีเช่าเพิ่งฆ่าเรื่องดูเผยซานหู่แวบหนึ่ง แล้วมองเหล่านางกำนัลตรงหน้าทีเลือกเครื่องประดับกันอยู่ด้วยสีหน้าเบิกบานรื่นเริง นางไม่ถือสาเลยที่ทุกเดือนเวลาที่อีกฝ่ายมาแล้วขอยืมใช้วังสุขนิรันดร์ของตน เกรงก็แต่ว่าจะไม่มาเท่านั้น

"เซ้าเฟิ่ง อย่ามาพูดเชี่ยวนะว่าข้าไม่ดีต่อเจ้า นี่ ข้าเอามาฝากเจ้าเป็นพิเศษ" เผยซานหุขิมขนมจนพอแล้วก็ล้วงกล่องไม้สนแดงเล็กๆ ใบหนึ่งออกจากอกเสื้อยื่นส่งให้นาง

ดวงตาทั้งคู่ของฉีเซ้าเฟิ่งเป็นประกายขณะเปิดออกดูอย่างดีอกดีใจ แลเห็นในกล่องไม้สนแดงวางต่างหูหยกขาวคู่หนึ่งเป็นรูปกระต่ายน่ารัก น่าเอ็นดูสองตัว และยังมีร้อยหินหยกแดงเป็นรูปดอกเหมยดอกหนึ่งตกแต่งอยู่ด้านบน ฝีมือประณีตเป็นที่ถูกอกถูกใจนางยิ่งนัก

"โอ้โฮ! สวยเหลือเกิน" ฉีเซ้าเฟิ่งเบิกบานใจสุดจะกล่าว นึกชมชอบของขวัญเล็กๆ ชิ้นนี้อ่างยิ่ง

"นี่ข้าอุทิศสำหรับให้ช่างของร้านแกะสลักหยกทำตัวกระต่ายน่ารัก อย่างนี้ให้เป็นพิเศษเชี่ยวนะ ก็ด้วยรู้ว่าเจ้าต้องชอบ" เผยซานหุมองท่าทางดีอกดีใจของนางแล้วรู้สึกว่ในที่สุดก็ไม่เสียแรงกายแรงใจไปเปล่าๆ แต่แล้วพลันนึกคิดเรื่องหนึ่งขึ้นมาได้ "จริงสิ อีกสามวันจะเป็นวันปักปัน* ของข้า ในที่สุดพี่ใหญ่ก็ยอมตกลงให้ข้ายืมเรือสำราญลำนั้นแล้ว เจ้าจะไปลองแม่น้ำมังกรเชี่ยวยามราตรีกับข้าหรือไม่"

"จริงหรือ พี่หู่พั่วตกลงแล้วจริงๆ ข้าจะไป ข้าต้องไปแน่!" ฉีเซ้าเฟิ่งพยักหน้าไม่หยุดด้วยความปรีดาปราโมทย์ นี่เป็นเรื่องที่นางเฝ้ารอมานานแสนนานแล้ว เป็นตายร้ายดีอย่างไรก็ต้องไปให้ได้

"คุณหนูซานหุ ไม่ได้การแล้ว! องค์กรฯ ยอมกลับวังมาแล้วเจ้าคะ!"

นางก้านลคนหนึ่งซึ่งทำหน้าที่คอยเฝ้าดูความเคลื่อนไหวภายในวังขององค์กรฯ ยอมเอาไว้ทุกคราวที่เผยซานหุเข้าวังลูลูกหลานมาแจ้งข่าว

* ชาวจีนในสมัยโบราณถือว่าอายุ 15 ปีเป็นช่วงเวลาที่เกิดหญิงสาวสู่ขวัญสาว สามารถปักปันปักผมได้แล้ว

ครั้นเผยซานหูซึ่งกำลังดื่มชาอยู่ได้ยินก็พ่นชาออกมาคำหนึ่ง ดีที่ไม่ถูกตัวฉีเข้าเพิงที่หลบได้ว่องไว ทว่านางอดไม่ได้ที่จะร้องโวยวายออกมา

"ซานหู เจ้าอย่าวิตกเลย เสด็จพี่รองทรงไม่มาวังข้าทรอกน่า! ชู่ฟางไปเฝ้าดูความเคลื่อนไหวขององค์ชายรองอีกทีซี"

ฉีเข้าเพิงเอ่ยปลอบให้อารมณ์ของเผยซานหูสงบลงก่อน จากนั้นจึงสั่งให้นางกำนัลผู้นั้นออกไปสอดแนมอีกคราหนึ่ง

"เข้าเพิง ข้าเข้าวังมาเป็นเวลานานเกินควร เวลานี้ก็สายมากแล้ว น่าจะกลับเสียที" เผยซานหูลุกขึ้นยืน ไบหน้างามหมดจดขาวซีด ท่าทางอยากหนีออกไปจนแทบทรอไม่ไหว

"ซานหู เจ้าใจเย็นสักหน่อย เสด็จพี่รองไม่ทรงมาที่นี้ทรอก เจ้าอย่าตกใจกลัวไปเองเลย" ฉีเข้าเพิงกุมไหล่ทั้งสองข้างของนางไว้แล้วเขย่าตัวนางให้สงบจิตสงบใจลงบ้าง

ตั้งแต่เยาว์วัย ฉีเข้าเพิงก็รู้ว่าซานหูเกือบต้องจบชีวิตในมือของเสด็จพี่รอง จึงได้ส่งผลทำให้นางหวาดกลัวเขาถึงเพียงนี้ หลายปีที่ผ่านมา แม้ทุกปีคนตระกูลเผยล้วนได้รับเชิญให้เข้าวังมาร่วมกินอาหารพร้อมหน้ากัน ทว่าทุกทีที่มาซานหูมักจะกำศิริระงุด ไม่เคยกล้าสบสายตาของเสด็จพี่รอง กระทั่งยามนี้ แม้ตัวนางเจริญเติบโตขึ้น ทว่ากลับใจเสาะเช่นเดิม

ไม่ว่าพบเจอผู้ใดนางล้วนสามารถส่งยิ้มผูกมิตรให้ มีเพียงเสด็จพี่รองเท่านั้นที่ทำให้นางหน้าถอดสีได้ในชั่วพริบตา กับเรื่องนี้ฉีเข้าเพิงก็รู้สึกเห็นอกเห็นใจเหลือจะกล่าว

"ไม่ได้การแล้ว! องค์หญิงเพคะ องค์ชายรองเสด็จมาทางนี้แล้ว!" ชู่ฟางวิ่งกระหืดกระหอบ ร้องตะโกนมาตลอดทาง

นางกำนัลซึ่งเดิมที่เลือกเครื่องประดับกันอยู่แต่กฮือไปคนละทิศคนละทางในชั่วพริบตา เผยซานหุ่ยถึงหน้าตาซิดเผือด ใช้วิชาตัวเบาหนีไปอีกทางหนึ่ง

ชีวเสียมัทันได้กล่าวโทษคุณหนูสามที่ไร้น้ำใจทิ้งนางไว้อีกคราหนึ่ง ก็ต้องรวบกล่องไม้สนแดงสองใบขึ้นมากอดไว้กับอกด้วยท่าทางที่ผ่านการฝึกฝนมาเป็นอย่างดี แล้วไปซ่อนตัวกับนางกำนัลคนอื่น ๆ ก่อน

ไม่นานนักจีเซ้าหลินก็ย่างเท้าเข้าสู่วังสุขนิรันดร เห็นเพียงน้องสาวคนเล็กนั่งอยู่ข้างโต๊ะหิน กินขนมอย่างสบายอารมณ์ นัยน์ตาสีดำคมกริบกวาดมองไปรอบๆ สังเกตเห็นว่าบนโต๊ะวางเครื่องประดับไว้หลายชิ้น

"ซานหุ่ยละ ได้ยินว่านางมาแล้วมิใช่หรือ"

จีเซ้าเฟิงใช้ผ้าเช็ดหน้าเช็ดมือเล็กๆ แล้วดื่มน้ำชากลั้วคอ จากนั้นจึงได้ลุกขึ้นเดินมาตรงเบื้องหน้าเขา

"กลับไปได้สักพักหนึ่งแล้ว เสด็จพี่รองทรงมีธุระอยากพบซานหุ่ยหรือ"

"ไม่มีอะไร เพียงแค่อารมณ์ดี เลยอยากดูท่าทางตอนลูกหนูตัวสั้น" ใบหน้าหล่อเหลาของจีเซ้าหลินเผยรอยยิ้มอย่างประสงคร้าย การได้กลิ่นแก๊งลูกหนูซึกิ้วตัวหนึ่งก็เป็นเรื่องน่าสนุกเรื่องหนึ่ง

"เสด็จพี่รอง ทรงทำเกินไปแล้วนะ!" จีเซ้าเฟิงฟังแล้วอดต่อว่าแทนซานหุ่ยมิได้ ก็ยากจะโทษซานหุ่ยที่พอได้ยินชื่อของเสด็จพี่รองแล้วจะหน้าถอดสี "เสด็จพ่อกับเสด็จแม่ทรงไม่มีทางยินยอมให้เสด็จพี่ทรงรังแกซานหุ่ยเช่นนี้เป็นอันขาด"

"น้องหญิง ระวังมารยาทของเจ้าด้วย" นัยน์ตาสีดำที่ริ่งแลดูน่ากลัวหลังจากมองเห็นนางงะถอยหลังหนึ่งก้าวด้วยความกลัว สีหน้าเขาจึงได้

อ่อนละมุนลงเล็กน้อย "ข้าไม่ได้รังแกนางสักหน่อย เป็นนางที่ข้าลาดตาขาว
เอง โทษผู้ใดมิได้"

"แต่ว่า...ซานหูกลับเสด็จพี่มาก คราวหน้าเจอนาง เสด็จพี่ก็อย่าทรง
รังแกนางอีกเลยนะ" ในยามนี้ฉีเซ่าเฟิงมีความกล้าเพียงแค่กระซิบบ่นพึมพำ

"นี่ข้ากำลังช่วยฝึกความกล้าให้นางต่างหาก ยิ่งกลัวก็ยิ่งสมควรเผชิญ
หน้าอย่างกล้าหาญ จึงจะเอาชนะความหวาดกลัวไปได้ เข้าใจหรือไม่"

เด็กซึกแล้วคนนั้นพบผู้ใดก็ยิ้มแยมแจ่มใส มีเพียงเวลาที่เจอหน้าเขา
จึงมีท่าทีกลัวลนลาน แม้ได้เห็นท่าทางขลาดกลัวของนางแล้วสาแแก่ใจมาก
ทว่าหลายปีมานี้ความรู้สึกขุ่นเคืองอย่างไร้สาเหตุกลับบันดาลให้เขาหงุดหงิด
มากขึ้นเป็นลำดับ

ฉีเซ่าเฟิงรู้ทั้งรู้ว่าเขารังแกซานหูกจนติดเป็นนิสัยแท้ๆ ทว่ามิกล้าบิปาก
อีก ได้เพียงลอบบ่นว่าเขาอยู่ในใจ

"ในเมื่อนางกลับไปแล้ว เช่นนั้นก็ไม่มีเรื่องใดแล้ว" ฉีเซ่าหลินฆ่าเสียง
นางอีกแวนหนึ่งเป็นการเตือน จึงได้หมุนกายจากไป

"เสด็จพี่รองบ่า" ฉีเซ่าเฟิงเองก็หาญกล้าเพียงแค่กระทืบเท้าสบถว่า
ด้วยความไม่พอใจหลังจากเขากลับไปแล้ว

"องค์หญิงเพคะ แต่จะว่าไปแล้วคุณหนูซานหูกปฏิบัติราวอวโงวจริง ๆ นะ
เพคะ" ซูฟ่างคิดถึงวิชาตัวเบาอันยอดเยี่ยมของผยซานหูกแล้วอดเลื่อมใสไม่ได้

"จริงของเจ้า วรยุทธ์ของซานหูกมีวิชาตัวเบาที่ผลึกได้ดีที่สุด
เรื่องนี้ต้องยกความดีความชอบให้เสด็จพี่รอง" นี่คงจะเป็นเพียงเรื่องเดียว
ที่เสด็จพี่รองทำประโยชน์ให้ซานหูก "คนก็ตกใจจนหนีไปเพราะเสด็จพี่รอง
แล้ว เราจะไปวังปัญญาเมตตาสักหน่อย จะต้องให้เสด็จแม่ทรงตอบตกลงให้

เข้าไปล่องแม่น้ำมังกรเขียวยามราตรีกับซานหูในอีกสามวันข้างหน้าให้ได้" ฉีซ่าเฟิงสั่งนางกำนัลด้านข้างให้นำเครื่องประดับไปเก็บให้เรียบร้อย ก่อนจะเดินเยื้องกรายออกไป นางตั้งหน้าตั้งตารอที่จะได้ไปล่องแม่น้ำมังกรเขียวยามราตรีเต็มที อย่างไรก็ตามก็ต้องรบเร้าเสด็จแม่ให้ทรงรับปากให้จงได้

ลานด้านหลังหอคินชีวา กลิ่นหอมของโอสถจุนแรงอบอวลอย่างเคย หลัวไฉ่หนีฝ้าคลุมห้อยยาสิบกว่าใบตามลำพัง คอยสังเกตสังกาแรงไฟและเวลา ในการต้มยาอยู่ตลอด

เผยซานหูนั่งบนเก้าอี้ไม้ไผ่สานด้านข้าง ยกมือทำค้างมองตามร่าง ของสหายรักที่ทำงานง่วนอยู่

"ไฉ่หนี่ อีกสามวันข้างหน้า ตกลงเจ้าจะไปล่องแม่น้ำมังกรเขียวยามราตรีหรือไม่กันแน่"

"ข้าขอตรองดูก่อน เจ้าเองก็รู้ว่าแต่ไรมาข้าไม่ถูกชะตากับองค์หญิง เอาแต่ใจตัวคนนั้น ผู้ใดไซ้ให้เจ้าเชื่อหญิงนางก่อน" หากมิใช่รู้จักกับซานหู ด้วยสถานะของนางไหนเลยจะมีโอกาสได้คบหากับองค์หญิงผู้สูงศักดิ์ แต่ กระนั้นก็ทนรับนินยียิ่งยโสเอาแต่ใจตัวของอีกฝ่ายมิได้อีกเหมือนกัน

"เฮ้อ! หากข้าชวนแต่เจ้า ไม่ชวนนาง แล้วเกิดนางรู้เข้า ข้าต้องถูก นางบ่นจนหูชาเป็นแน่" สองคนนี้เป็นไม้เบื่อไม้เมากัน นางถูกขนาบอยู่ตรงกลาง ก็ลำบากใจมากเช่นกันนะ

"จะนั้นข้าถึงได้บอกว่าขอตรองดูก่อน" หลัวไฉ่หนีเอ่ยอย่างไม่สบบารมภ์

"ซานหู อากาศร้อน มาดื่มน้ำขมสักขามสิ" หลัวเหวินเสียนประคอง น้ำขมขามหนึ่งในมือเดินเข้าสู่ลานด้านหลังมาตรงเบื้องหน้าเผยซานหู

ดวงตาสุกใสของเผยซานหูเปล่งประกาย รับน้ำขมขามนั้นไว้อย่างดีอก
ดีใจ "ขอบคุณพี่หลัว ท่านกำลังตรวจคนไข้ยังอยู่หน้าร้านมิใช่หรือเจ้าคะ"
นางดื่มน้ำขมรวดเดียวหมด สมกับเป็นน้ำขมชื่อดังของหอคืนชีวา พอดื่ม
เข้าไปก็รู้สึกหายร้อนเป็นปลิดทิ้ง

หลัวเหวินเสียนหยิบขามเปล่าในมือนางมาชิม ๆ ดวงตาทั้งคู่ทอประกาย
อ่อนโยน มองสตรีน้อยที่เจริญวัยขึ้นแล้วงามน่ารักขมมองเบื้องหน้า "ตรวจ
คนไข้เสร็จหมดแล้ว เลยแอบอุ้งงานประเดี๋ยวเดียวออกมาดูว่าพวกเจ้าคุย
เรื่องใดกันอยู่ แล้วก็เทน้ำขมมาให้เจ้าขามหนึ่งถ้วยเลย เพราะรู้ว่าเจ้าไม่
ถูกกับอากาศร้อน"

"พี่ใหญ่ ท่านจะลำเอียงเกินไปแล้วกระมัง! ข้าอยู่ตรงนี้ตั้งมาจน
เหงื่อไหลไคลย้อย ท่านกลับคิดถึงแต่เพียงซานหู" หลัวเฉินทักท้วงขึ้นอย่าง
ไม่พึงใจ หากในใจกระจ่างแจ่มอย่างยิ่งว่าพี่ใหญ่มีใจชอบพอสหายรักเข้า
เสียแล้ว

"น้ำขมหม้อที่อยู่บนพื้นนั้นมิใช่เจ้าดื่มคนเดียวจนหมดหรือหรือ"
หลัวเหวินเสียนมองสีหน้าไม่พึงใจของน้องสาวด้วยความขบขัน

"คุณหนูสาม! ท่านอยู่ที่นี้หรือเปล่าเจ้าคะ"

ในเพลานี้เองชีวิตเสียวิงตะโกนร้องเรียกมาตลอดทางตั้งแต่ทางเข้าหน้า
ร้าน เดินผ่านโถงด้านในออกมายังลานด้านหลัง ยังไม่เห็นเจ้าตัว เสียงก็มา
ถึงก่อนแล้ว เสียงร้องตะโกนเคืองขุ่นอย่างนั้น เผยซานหูได้ยินแล้วรู้สึก
ร้อนตัวขึ้นมาระลอกหนึ่ง

"แน่แล้ว! ข้าคงถูกชีวิตเสียตำหนิตายเลย" คราวนี้เผยซานหูจึงนึกขึ้น
มาได้ในที่ที่สุดว่าตนเองห้วงแต่วังหนีและทิ้งชีวิตเสียเอาไว้อีกคราหนึ่งแล้ว

จะต้องถูกนางต่อว่าต่อขานขนานใหญ่เป็นแน่แท้

"คุณหนูสาม!" ขิวเสียวหายใจหอบแฮกๆ มาตลอดทาง สุดท้ายก็ได้พบผู้ที่ตามหาตัวอยู่ในลานด้านหลัง สองตาหริ่งอย่างไม่พอใจ นางเห็นแก่ที่อยู่ต่อหน้าผู้อื่นต้องรักษาหน้าให้คุณหนูสามบ้าง จึงได้ระงับความโกรธไว้สุดกำลัง "คุณชายใหญ่เชิญท่านกลับไปทันทีเจ้าคะ"

"ได้ ข้าจะไปเดี๋ยวนี้" เผยซานหุ้ย้มประจบ ไม่กล้ามีปัญหาใดๆ ทั้งสิ้น "พี่หลัว ไฉนนี่ ข้าไปก่อนนะ" ยามที่เดินผ่านขิวเสียวซึ่งถลึงตามองอยู่ด้วยสีหน้าท่าทางมินตึงเต็มที นางก็เร่งฝีเท้าขึ้น รีบหลบก่อนที่สาวใช้ของตนจะอาละวาดขึ้นมาจะเป็นการดี

"คุณหนูสาม รอช้าด้วย! ถ้าท่านกล้าทิ้งข้าไปอีกครั้งละก็คอยดู!" ขิวเสียวร้องโวยวายกระทึกกระทอบอยู่เบื้องหลังนาง

"เกิดเรื่องไฉน เหตุใดขิวเสียวถึงโมโหโทโสขนาดนั้น" ตั้งแต่เมื่อครูนี้อหิวเสียวเห็นเสียนก็สังเกตเห็นท่าทางร้อนตัว ไม่กล้ามองไปทางสาวใช้ประจำตัว แม้แต่น้อยของเผยซานหุ

"ไม่ต้องถามก็เดาออกได้ วันนี้เป็นวันขึ้นหนึ่งค่ำ เป็นวันที่นางเข้าวัง จะต้องพบกับคนที่นางกลัวเป็นแน่ ฉะนั้นเลยทิ้งขิวเสียวไว้แล้วหนีหัวซุกหัวซุนมาหลบอยู่ที่นี้" เพราะนี่ทำให้ครั้งแรก ดังนั้นจึงเดาได้ง่ายมาก

สีหน้าของอหิวเสียวขมขื่นเล็กน้อย คิดไปถึงองค์ชายรองที่ทำให้ซานหุกลัวเกรงผู้นั้น แม้ไม่เคยพบหน้าค่าตามาก่อน ได้ยินเพียงเรื่องที่เขาสร้างรอยแผลทั้งทางร่างกายและจิตใจต่อซานหุก็มีความรู้สึกดี ๆ ต่อคนผู้นี้ได้

"ท่านหมอลัว มีคนไข้มารตรวจอาการอีกแล้วขอรับ" ลูกจ้างคนหนึ่ง

เดินเข้ามาตามทีลานด้านหลัง

"ได้ ไปเดี๋ยวนี้ละ" หัวเหวินเสียนก้าวเท้าอย่างรวดเร็วออกจากลานด้านหลัง

เมื่อลานด้านหลังเหลือหัวโฉนผู้เดียวอีกครั้งหนึ่ง นางก็เฝ้าหม้อยาไปพลางปากบ่นพึมพำไปพลาง "ก็ไม่ว่าต้องถึงวันใด คนหัวข่าในเรื่องความรักอย่างซานหู่จึงจะรู้ว่าพี่ใหญ่ชอบนางอยู่ เพื่อเป็นการช่วยพี่ใหญ่ วันหลังต้องลองหยิ่งเชิงถามความรู้สึกที่ซานหู่มีต่อพี่ใหญ่ดูสักหน่อยแล้ว"

ครั้นนึกคิดถึงคำชวนของสหายรักในอีกสามวันข้างหน้า เพียงนึกว่าต้องไปล่องแม่น้ำกับองค์หญิงเยอหยิ่งคนนั้นแล้วก็พลอยทำให้หมดสนุกลงไปเป็นกอง พี่น้องคู่นั้นช่างไม่ธรรมดาเสียจริง ฝ่ายน้องสาวชอบตามตีอส่วนพี่ชายชอบรังแก ซานหู่ช่างน่าสงสารที่เข้าไปพัวพันกับสองพี่น้องคู่นั้น

"โฉนนี้ ดัมยาเสร็จแล้วหรือยัง คนไข้กำลังรอดีมอยู่นะ" ลูกจ้างที่ออกไปและกลับมาอีกครั้งถามอย่างร้อนใจ

"เสร็จแล้ว จะยกออกไปเดี๋ยวนี้!" หัวโฉนเริงรีบยกหม้อยาซึ่งดัมได้ทีแล้วเทลงในขาม แล้วส่งไปให้คนไข้ที่รอคอยอยู่หน้าร้าน ไม่มีแก่ใจคำนึงถึงเรื่องของสหายรักอีก

บ้านราตรีคลุมฟ้า กิ่งหลิวไหวลู่ตามลมอยู่สองฟากฝั่งแม่น้ำมังกรเขียว พล่องเข้ายามสนธยา โคมประทีปสีแดงที่แขวนห้อยอยู่บนริมตลิ่งตลอดลำน้ำสายนี้ก็ถูกจุดสว่างไสว พาให้ทัศนียภาพรอบบริเวณแม่น้ำมังกรเขียวสวยสดงดงามยิ่งขึ้น

กลางท้องน้ำมีเรือสำราญหลายลำลอยล่องเอื่อยๆ อยู่แล้ว อีกทั้งบาง

ลำยังมีเสียงพูดคุยหัวเราะกันดังแว่วออกมา

เรือสำราญลำหนึ่งจอดเทียบอยู่ริมน้ำ ตกแต่งลวดลายวิจิตรงดงาม ผูกผ้าโปร่งบางสีชมพูประดับรอบลำปลิวสะบัดไปตามสายลม ขวนให้บังเกิดอารมณ์อันสุนทรีย์มากขึ้น อีกทั้งผู้เป็นเจ้าของยังห้อยโคมประดับตัวเรือตั้งแต่หัวจรดท้าย ให้แสงสว่างบนเรือเพิ่มขึ้น

"คุณหนูสาม เลยเวลามากแล้ว จะลงเรือแล้วหรือยังขอรับ" ลุงหม่า ตะโกนอยู่บนเรือ

"รออีกสักครู่เถอะ" เผยซานหุยีนชะเง้อคอมองอยู่บนฝั่งก็ไม่เห็นคนสองคนที่นางรอคอยอยู่ "ไม่จริงกระมัง คงมีโช้วว่าทั้งสองคนล้วนไม่มาหรอกนะ ไฉนนี้ไม่มายังพอให้อภัยได้ ทว่าเซ้าเฟิงเคยพูดไว้ว่าเป็นตายร้ายดีอย่างไรก็ต้องมาให้ได้มิใช่หรือ"

ครึ่งชั่วยามต่อมายังคงไม่เห็นคนทั้งสองที่นางเฝ้ารออยู่ เผยซานหุยีนจำต้องก้าวลงเรือสำราญอย่างผิดหวัง แล้วสั่งให้ออกเรือได้

"คุณหนูสาม อย่าเศร้าใจไปเลยขอรับ ทิวทัศน์ยามค่ำคืนของแม่น้ำมังกรเขียวงามมาก อีกประเดี๋ยวข้ากับอามู่จะบังคับเรือข้าๆ ให้คุณหนูสามได้กินขนมไปชมทิวทัศน์ยามค่ำคืนไปนะขอรับ" ลุงหม่าทนเห็นสีหน้าผิดหวังของนางมิได้จึงส่งเสียงเอ่ยปลอบใจ

"ก็จริงนะ พวกนางต้องเป็นฝ่ายเสียใจภายหลังที่ไม่มาเอง นานทีปีหนที่ใหญ่ว่าจะตกลงให้ข้ายืมเรือสำราญลำนี้ ทั้งยังให้พวกเจ้าสองคนมาบังคับเรือให้ข้าอีก ควรต้องใช้โอกาสนี้ให้คุ้มค่าจริงๆ" เผยซานหุยีนลัดความหดหู่ก่อนหน้านั้นทั้งไปหมดสิ้นอย่างรวดเร็ว ใบหน้างามน่ารักคลี่ยิ้มกว้างสดใส

ลุงหม่ากับอามู่สองคนแลเห็นนางยิ้มออกอีกคราหนึ่งจึงคลายใจลงได้

คุณหนูสามยิ้มแล้วสวยหวานหยดย้อยเหลือเกิน มีเพียงรอยยิ้มเท่านั้นที่เหมาะสมกับนางอย่างแท้จริง

ยามนี้เรือสำราญลอยเฉื่อยฉิว เคลื่อนห่างจากริมฝั่งช้าๆ เผยซานหู กินขนมไปพลางชมคลื่นน้ำส่องประกายระยิบระยับบนผืนน้ำไปพลาง

ลมเย็นโบกโบย พัดผ้าโปร่งบางสีชมพูรอบเรือให้ปลิวไสว เผยซานหู หลับตาเคลิบเคลิ้มไปกับความรู้สึกเย็นสบายยามที่สายลมราตรีได้ผ่านใบหน้า เริ่มรู้สึกง่วงนอนอยากหลับขึ้นบ้างแล้ว

ครั้นนางลืมนึกดูใสขึ้นอย่างเกียจคร้านก็ต้องตกใจสะดุ้งโหยง หน้าเปลี่ยนสีไปถนัดตา อ้าปากค้างจ้องเหม็งไปที่โคมไฟซึ่งแขวนอยู่รอบเรือ สำราญ ด้วยมีหลายดวงที่ลุกไหม้ขึ้นมาแล้ว คงจะเป็นเพราะลมเย็นที่โชยมาระลอกหนึ่งเมื่อครู่นี้พัดเอาชายผ้าโปร่งบางที่ห้อยลงมาเข้าไปในตัวโคม เปลวเพลิงลามเลียตามผ้าโปร่ง แล้วมอดไหม้แผ่กระจายออกไปเรื่อยๆ...

"ลุงหมา! อามู! รีบมาช่วยกันดับไฟเร็วเข้า!" เผยซานหูลนลานหยิบ น้ำชาด้านข้างขึ้นมาดับไฟพลางตะโกนร้องเสียงดัง

คนทั้งสองอยู่ที่หัวเรือได้ยินก็รีบวิ่งเข้ามา มองเห็นเปลวเพลิงขยายวงกว้างออกไปทุกทีจึงเร่งเข้าช่วยดับไฟ ต่างคนต่างกระวีระवादหัวถึงไม้ ไปตักน้ำในแม่น้ำมา ทั้งสามรุ่นวายกันจ้าละหวั่น ส่งผลให้เรือสำราญไหวเอียงไปวูบหนึ่ง

ในตอนที่เรือโคลงเคลงไปมา เผยซานหูกำลังเกาะเสากระโดงเรือ ตั้งใจจะผูกผ้าโปร่งบางกลับเข้าที่จึงทรงตัวไม่อยู่ สองมือไขว่คว้ากลางอากาศ ส่งเสียงกรีดร้อง ก่อนจะร่วงหล่นลงไปแม่น้ำ

ตูม! นางตกลงไป พาให้ผิวน้ำแตกกระเซ็นซัดสาดขึ้นระลอกหนึ่ง

"คุณหนูสาม!"

ลูงหม่ากับอามู่สองคนหน้าซีด มองเห็นเผยซานหูลอยคอใช้สองมือ
ดีน้ำอยู่ก็เร่งร้อนหาไม้ไผ่ลำยาวไปช่วยนางขึ้นมา

แม้บัดนี้จะเป็นฤดูร้อน ทว่าน้ำในแม่น้ำยังคงเย็นเฉียบจนทำให้
เผยซานหูลิ้นเทาไปทั้งกายไม่หยุด ดีที่นางว่ายน้ำเป็น จึงใช้สองมือพยุ้น้ำ
หมายจะว่ายเข้าไปใกล้เรือ

ช้าก่อน! นางตาฝ้าหรือเปล่า มีเรือสำราญมหาสีทองมลังเมล็อง
ขนาดใหญ่กว่าเรือของพีใหญ่มากกว่าหนึ่งเท่า และแกะสลักสัญลักษณ์
รูปกิเลนบนตัวเรือลำหนึ่งกำลังแล่นเข้ามาใกล้เรือของพวกนางอย่างเร็วรี

และมีร่างบุรุษรูปงามสวมเสื้อคลุมยาวสีน้ำเงินยืนอยู่บนกราบเรือ
ใบหน้าคล้ายจะยิ้มแต่ไม่ยิ้มกำลังเพ่งมองนางอยู่ ร่างกายของเขาที่สูงเพรียว
ในความทรงจำเปลี่ยนเป็นสูงใหญ่ขึ้นอีกมากตามวัยที่เจริญขึ้น ทว่า...ทำให้
นางหวาดกลัวดุจเดิม

"คุณหนูสาม รีบจับลำไม้ไผ่ไว้ขอรับ!" ลูงหม่าหาไม้ไผ่มาได้ลำหนึ่ง
จากที่ใดที่สุดจะรู้ แล้วยื่นปลายข้างหนึ่งลงไปในน้ำ ส่งเสียงบอกให้นางรีบ
เกาะไว้เพื่อขึ้นเรือโดยไว

"หลี่ฮ้วน ช่วยข้าดูทีวาลูกหนูซึกแล้วตักน้ำตัวนั้นใส่ซานหุญาดีผู้น้อง
คนเล็กของข้าหรือไม่" เสียงเยาะเย้ยเย็นชาดังขึ้น

ในเวลาเดียวกันนั่นเอง เรือสำราญมหาสีทองมลังเมล็องก็มาถึงข้าง
ตัวอีกด้านหนึ่งของซานหุอย่างรวดเร็วจน ทำให้นางหาที่หลบซ่อนเนื้อตัวเปียก
มือลอกม่อแลงมิได้เลย

"องค์ชายรอง! คุณหนูสามรีบขึ้นมาสิขอรับ!" อามู่รีบร้องเรียก

คุณหนูสามที่พอเห็นองค์ชายรองเข้าก็ตกใจจนนิ่งงันไป

"ว่าอย่างไรซานหู ต้องให้ข้าส่งคนลงไปช่วยเจ้าหรือไม่" ฉีเช่าหลิน ยกสองมือออกตอก ยืนตระหง่านคำศีรษะ ก้มลงมองนางในสภาพเปื่อยกม่อลอกม่อแลกด้วยสายตาเหยียด ๆ อย่างเคย

ใบหน้าของเฉยซานหูซีดเผือด รู้สึกเพียงร่างกายที่แช่อยู่ในแม่น้ำ รวากับเย็นสะท้านมากขึ้น จากนั้นก็แสดงปฏิกิริยาตอบโต้เพียงหนึ่งเดียว ยามพบเห็นเขาทุกครั้งทุกครั้งออกมาโดยไม่รู้ตัว คือสุดลมหายใจเล็กเอือกหนึ่ง ก่อนจะมุดหัวลงใต้น้ำหนีไป

"คุณหนูสาม!"

ลุหม่ากับอามู่นึกว่าเกิดเรื่องไต่ขึ้นกับนางแล้ว ถึงได้หายลงไปใต้น้ำ เป็นนานสองนานก็ไม่ลอยขึ้นเหนือผิวน้ำสักที ขณะที่กำลังตั้งใจจะกระโดดลงน้ำช่วยคนด้วยความเป็นห่วงนั่นเอง...

เสียงทุ้มต่ำว่อ่ยประซัดประชันลอดไรฟันเสียงหนึ่งก็ดังขึ้น พาให้ทั้งสองหยุดชะงักไปในทันใด

"ไม่ต้องตื่นเต้น คนขี่ขลาดตาขาวไม่เอาไหนนั่นดำน้ำหนีไปแล้ว" เด็กไม่ได้ความคนนี่ไม่ก้าวหน้าขึ้นเลยสักนิดจริงๆ ดวงตาคมกริบฉายแววบึ้งขากขึ้นวูบหนึ่ง ก่อนจะสะบัดแขนเสื้อเดินกลับลงไปในห้องเรือ

หลี่ฮวนยืนนิ่งอยู่ด้านข้าง มองตามหลังองค์ชายรองที่เดินออกไปด้วยสายตาคุ่นคิดเป็นเวลานานแล้วจึงได้ตามหลังไป

ลุหม่ากับอามู่ซึ่งร้อนใจจะกระโดดน้ำช่วยคนได้ยืนเขากล่าวเช่นนี้จึงถูกคิดขึ้นได้ในตอนนี้ว่าคุณหนูสามดำน้ำหนีไปจริงๆ ทั้งสองมองพื้นน้ำอยู่นานจนมั่นใจว่าบนผิวน้ำนี้เรียบไม่มีสิ่งผิดปกติอันใดก็รีบเดินย้อนไปทาง

กั๊กอิน

หัวเรือเพื่อพาเรือกลับเข้าฝั่ง

(ติดตามต่อได้ในฉบับเต็ม)